

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STRICTLY
yours

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KESİNLİKLE SİZİN

OLIVIA T. TURNER

Telif hakkı© 2025 Olivia T. Turner'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın e-posta, fotokopi, baskı, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için, e-posta Olivia@oliviatturner.com

Çalışmalarımı desteklediğiniz için teşekkür ederim!

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, işletmeler, şirketler, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.OliviaTTurner.com

Editör Karen Collins Düzenleme
Kapak Tasarımı Olivia T. Turner

İÇİNDEKİLER

[Kopyalama hakkı](#)

[Kesinlikle Size](#)

[Aittir Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12 Sonsöz](#)

[Takıntılı Olun](#)

[Gelin ve özel Facebook Grubuma katılın! Beni](#)

[Takip Edin...](#)

[Daha Fazla Yaş Aralığı Kitabı!](#)

KESİNLİKLE SİZİN

Kız kardeşimin New York'taki lüks evinde kedisine bakarken katı kurallarım vardı.

Ne kadar hırçınlaşırsa hırçınlaştın Munchies'e TÜM ilaçlarını verin.

Bardak altlıklarını TÜM yüzeylerde kullanın.

Ve kesinlikle kız kardeşimin huysuz patronuyla konuşma.

Kurallara uymakta hiç iyi olmadım.

Ve Bay Strickland'ı kız kardeşimi kemiğe kadar çalıştırdığı için azarlama şansım olduğunda.

Alacağıma inansen iyi edersin.

Bay Takım Elbiseli Ejderha ona neyin çarptığı hakkında hiçbir fikri yok.

Tomahawk füzesi gibi geliyorum ve onu sarsılmış halde bırakıyorum. Birden fazla şekilde.

Ama şöyle bir şey var.

Beni de sarsıyor.

O ateşli gözler... O sahiplenici dokunuş... O çok lezzetli takım elbise...

Uzak duramıyorum.

Birbirimizin tamamen zıttıyız; o yapı, ben kaos. O kural koyar, ben çiğnerim.

Yirmi yaş büyük, sınırların dışında ve mümkün olan her şekilde benim için tamamen yanlış.

Peki, neden onun dokunuşu bu kadar doğru hissettiriyor?
Ve neden daha fazlası için geri gelmeye devam ediyorum?

O tamamen güneş ışığı ve kaos. Adam onun iki katı yaşında, iki katı huysuz ve eğlenceye alerjisi var. Onu çıldırtmalı. Bunun yerine, kız onun takıntısı haline gelir.

*Zıt kutupların sadece birbirini çekmediğini, **tutuştüğünü** kanıtlayan, karşı konulmaz bir yaş farkı, huysuz/güneşli aşk hikâyesi.*

GÜVENLİ, hile yok ve tatlı bir HEA.

*Ateşli eski patronuma,
toplantılarınız işe yaramazdı.
Ama her saniyesinden keyif aldım.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Amber

"**A**mber! *Amber!!*"

Ben etrafında dönüyorum ve kalabalığına bakıyorum. gezginler, bazıları heyecanlı, çoğu huysuz görünüyor, ta ki kız kardeşimin çılgınca kolunu ileri geri salladığını görene kadar.

Ablam Willow dev bavulunu arkasına takarak kalabalığın arasından ilerlerken sırtıyorum.

"Aman Tanrım!" Çantamı bırakıp kollarına atlarken bağıriyorum. İnleyene kadar vücudunu sıkıyorum. Kız kardeşimi çok özliyorum. Noel'den bu yana, yani onu son görüşümün üzerinden yaklaşık sekiz ay geçtiğine inanamıyorum.

Avukat kocası Greg yüzünde zoraki bir gülümsemeyle arkasından geliyor. Benim zevkime göre biraz havasız ama kız kardeşime iyi davranıyor gibi görünüyor.

"Selam Greg," diyorum kız kardeşimi bırakıp onun sert bedenine sarılırken. "Seni görmek çok güzel."

"Uluslararası bir havaalanında bavulunu başıboş bırakmamalısın," diyor kaşlarını çatarak, arkamda yerde duran bavuluma bakarak.

Willow onu hızla alıp kenara çekerken, "Sorun değil," dedi. "Seni daha önce görebileceğimizi umuyordum."

Sola."

Greg yutkunarak, "Evet, ne güzel bir sürpriz," diyor. "Yine de muhtemelen güvenlikten geçmeliyiz. Sıraların ne kadar uzun olabileceğini biliyorsun."

Willow ve ben onu görmezden geliyor ve yüzlerimizde kocaman gülümsemelerle birbirimize dönüyoruz. Kız kardeşim yirmi altı yaşında ama başardıklarıyla en az on yaş büyük olduğuna yemin edebilirsiniz. Kızım sıfır bağlantıyla New York'a taşındı ve beş yıl içinde, bana defalarca anlatmasına rağmen ne iş yaptıklarından hâlâ emin olamadığım dev bir teknoloji şirketinin COO'su oldu, çeşitli yatları ve yelkenlileri olan zengin ailelerden birinden zengin, mavi kanlı bir avukatla evlendi ve lüks bir Yukarı Batı Yakası binasında bir çatı katı dairesi satın aldı.

Yine de bunun bir bedeli var. Ağustos ayının ortasındayız ve sanki Ocak ayının ortasındaymışız gibi solgun. Patronu hakkında korkunç hikayeler duydum. Görünüşe göre, çalışmaktan başka bir şey yapmıyor ve tüm zavallı, acı çeken çalışanlarının da aynı yaşam tarzını benimsemesini bekliyor. Pislik herif.

"İşin için çok üzgünüm," diyor kollarımdan tutup başını sempatik bir şekilde eğerken. "İşini ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Evet," diyorum iç çekerek. Seyahat acentesi olmak çok güzel bir işti ama biz dinozorlar gibiydik ve internet, tüm o süslü indirim rezervasyon siteleriyle birlikte bir asteroitti. Geçen ay işten çıkarıldım. Hâlâ acıyor.

"Bu başka bir şey denemek için bir fırsat," diyorum gülümsemeye zorlayarak. "Benim için bir sonraki büyük şey köşede. Bunu hissedebiliyorum."

"İşte ruh bu," diyor Willow. "Belki önümüzdeki iki haftayı sisteminize bir sarsıntı gibi değerlendirebilirsiniz. Yeni deneyimler yaşarsın. Kendin hakkında bir şeyler öğren."

Greg güvenlik alanına bakarak, "Bebeğim, gerçekten gitmemiz gerekiyor," diyor.

Willow dönüp ona uyarıcı bir bakış atarken nefesini ve dilini tutuyor. Umarım bu tatil onlara iyi gelir. Onlar için rezervasyonu yapan bendim. Kauai, Hawaii'de iki hafta. Gözlerden uzak bir sahilde güzel bir villa. Eğer bu bir çifti stresten kurtaramazsa, hiçbir şey kurtaramaz.

Willow bana dönerek, "Yollarımızın kesişip kesişmeyeceğinden emin değildim," dedi. "Bu yüzden fazladan anahtarım yanımda değil. Ofisimde, masamın üzerinde bırakmıştım. Onu alabilirsin, bina dairemde sadece iki blok ötede. Adres sende var, değil mi?"

"Evet," diyorum çantamı açıp karıştırmaya başlarken, o küçük kâğıdı arıyorum. Tanrım, neden bu kadar çok şeyi burada tutuyorum ki? Eski makbuzları, üzerinde üç dolardan az para olan hediye kartlarını, bir telefon numarasını (kimin olduğunu hatırlamıyorum) çıkarıyorum ve çılgınca adresi ararken hepsini sütunun üzerindeki çıkıntıya atıyorum.

"Bununla başa çıkabileceğinden emin misin?" Greg bana bıkkınlıkla bakıyor. Benim hiçbir şeyi doğru yapamayan bir ahmak olduğumu düşünüyor. Sırf bir keresinde Noel kurabiyelerime yanlışlıkla şeker yerine tuz koydum diye... Tarifte bir fincan tuz istenmesinin tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama iki kadeh şarap beni akışına bırakmıştı.

Willow, "Bence bir kediye izlemeyi kaldırabilir," diye tersliyor. "Munchies bir çok ilaç gerektirir," o diyor
"ve Amber olabilir..."

İkimiz de ellerimizi kalçalarımıza koyup kaşlarımızı kaldırarak ona neredeyse aynı patentli Fletcher bakışını atıyoruz.

"...uçarı," diyor sertçe yutkunarak. "İyi anlamda."

Willow ona sertçe bakar. "Neden gidip uçuşumuzun durumunu kontrol etmiyorsun?"

"Tam zamanında ve zaman ilerliyor," diyor ve saatini kontrol ediyor.

"I bulundu o!" I söyle olarak I
zaferle çek dışarı Gecikmiş bir telefon faturasının arkasına karalanmış adresler.

"Ev ve ofis."

Çantamın fermuarını çekip omzuma atıyorum. "Gördün mü? Bazı şeyleri doğru yapabiliyorum."

Greg sütunun üzerindeki rafı işaret ederken kaşlarını çatıyor. "Pasaportunuzu unuttunuz."

Kahretsin.

Onu alıp cebime sokarken kıpkırmızı oluyorum. "Git," diye uyarıyor Willow onu. "*Şimdi*."

Greg iç çekerek başını eğiyor ve ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor.

"İyi yolculuklar!" Ona sesleniyorum. Arkasını dönmüyor.

Umarım biraz güneş ve Mai Tais onu biraz hafifletir yoksa kız kardeşimi zor bir iki hafta bekliyor.

"Munchies'in tüm ayrıntılı talimatlarını mutfak tezgahının üzerine bıraktım," diyor saçlarımla oynayarak. "Herhangi bir sorunuz olursa, gece ya da gündüz beni arayabilirsiniz."

"Ben iyi olacağım. Munchies de öyle."

"Bunu yaptığın için teşekkürler," diyor ve bana bir kez daha sarılıyor. "Önce ofisimden anahtarı almayı unutma."

"Neden bir komşuna bırakmadın?"

Bir kahkaha attı. "Burası New York, Amber. Komşularımızla konuşmayız."

Yüzümde oluşan çatık kaşları durdurmaya çalışıyorum. Kulağa korkunç geliyor.

"Resepsiyona uğrayacağınızı söyledim, sizi sorunsuz bir şekilde alacaklar. Sadece Bay Strickland'ın yolundan uzak durmaya çalışın."

"Pislik patronun mu?"

"O bir pislik değil," diyor iç çekerek. "O sadece..." "Huysuz, katı, kaba, zorba, korkutucu?" "Evet, hemen hemen. Sadece..."

Girme. Anahtarı al

ve git."

"İyi olacağım," diyorum gülümseyerek. "Bay Huysuz Pantolon beni korkutmaz."

"Bundan emin değilim," diyor yüzünü buruşturarak. "Herkesi korkutuyor."

"Saat neredeyse sekiz oldu," diyorum saatime bakarak. "Ben oraya varana kadar çoktan gitmiş olur."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldanıyor nefesinin altında, gözlerinde unutulmaz bir bakış. Tanrım, bu adamla çalışmaktan TSSB geçirmiş gibi görünüyor. Ona ne yapmış böyle?

Greg'i güvenlik girişinde elleri kalçalarında, kendi kendine öfkeyle mırıldanırken görüyorum ve tatillerinin bu şekilde başlamasına neden olduğum için nefret ediyorum.

"Gitmelisin," diyorum sırtarak. "Greg panik atak geçirmeden önce."

Gölüyor ve sonra bana tekrar sarılıyor.

"Al bunu," diye fısıldıyor çantasına uzanıp bir tomar para çıkarırken.

"Hayır," diyorum onu kotumun cebine sokarken. "Kesinlikle olmaz."

Çıkarmaya çalışıyorum ama kız kardeşim bileğimi çelik gibi kavramış. Okul takımında geçirdiği onca yıldan kalma voleybol gücünü hâlâ koruyor.

"Bize bir hizmette bulunuyorsunuz," diyor bana dik dik bakarak, "ve size ödeme ~~yapma~~ *ısrar* ediyoruz."

"Willow, ben..."

"*Dur*," diyor, ses tonu bunun tartışmaya açık olmadığını gösteriyor.

Elimi çekerken omuzlarım düşüyor, parayı cebimde tutuyorum. Bedava para konusunda tartışacak durumda değilim. Banka hesabım kendimi bildim bileli yaşam destek ünitesine bağlı. "Teşekkür ederim."

Gölümsüyor ve bana bir kez daha sarılıyor. "Gitmem gerek. İyi vakit geçir. şehrin tadını çıkar ama dikkatli ol. Bu kadar güvenme. Burası Vermont değil. Sağlıklı bir şüphencilik dozu burada uzun bir yol kat eder."

"İyi olacağım," diyorum onu son bir kez sıkarken. "Ve lütfen haftanı Greg ile kavga ederek geçirme. Git

Senin için bulduğum تنها plajda üstsüz. Yardımı olacaktır."

Yanakları biraz kızarıırken gülüyor, nihayet biraz renk gösteriyor. O kadar solgun ki güvenlikten geçerken Transilvanya'da yaşayan biriyle karıştırılabilir.

Greg'e yetişmek için kalabalığın arasından koşturmasını izliyorum.

İkisi de içeri girmeden önce bana dönüp el sallıyorlar. Gözden kaybolmalarını izlerken derin bir nefes alıyorum. Artık tek başımayım. Büyük Elma'ya geliyorum.

İlk durak...

Kahretsin!

Etrafıma bakıyorum ve yerdeki adresi görüyorum, birkaç bir metre ötede. Greg görüp bana sorumsuz ve uçarı demeye gelmeden önce hemen koşup birinin ayakkabısının altından alıyorum.

İlk durak... Strickland Innovations Group. 480 Eastmont Center, Kat 47.

Önümüzdeki iki yıl için evimin anahtarını alma zamanı geldi.

ve kız kardeşimin sürekli şikayet ettiği o huysuz patronu görmeye gidiyorum.

Ve belki, sadece belki, ona haddini bildiririm.

İKİNCİ BÖLÜM

Logan

W Saat dokuzu vurduğunda kravatımı gevşetiyorum. Ne de olsa bugün benim doğum günüm. Kendime biraz lüks tanımalıyım.

Kırk üç. Hâlâ yirmi yaşındaki bir çocuğun enerjisine ve canlılığına sahibim ve her sabah aynada beni karşılayan beyaz saçlar olmasaydı, bu yaşta olduğuma inanmazdım.

Güneş arkamdan güzel inişini tamamlamak üzere ve her zamanki gibi hepsini kaçırdım. New York'ta bir gün batımı gördüyseniz, hepsini görmüşsünüz demektir. Dünyanın en büyük şehri, yerden tavana kadar uzanan tertemiz pencerelerimin diğer tarafına yayılmış, tüm ihtişamıyla aydınlanmış durumda ama ben hayranlıkla izlemek için gözlerimi üç bilgisayar ekranımdan ayırmıyorum.

Bu gece olmaz.

VANTAGE adlı zor durumdaki bir bölümün mali kayıtlarını inceliyorum. Yeni Nesil Teknoloji ve Büyüme Motorunun Vizyoner Gelişimi anlamına geliyor. Her danışmanım bu isimden vazgeçmemi söylüyor ama içimden bir ses kalmasını istiyor.

Otuz üç çalışan işten çıkarılacak. İşler kaybedildi. Aileler mahvolacak.

Ama yine de proje para kaybediyor. Eva, çalışanların yeni teknolojileri iş akışlarına entegre etmelerine yardımcı olması beklenen sanal bir avatar. Ama kimse kullanmıyor. Ve bize bir servete mal oluyor.

O zor kararı vermemi engelleyecek bir şey görmeyi umarak kayıtları tararken iç geçiriyorum.

Sekreterim Cassandra kapı aralığından içeri giriyor ve kapı çerçevesine hafifçe vuruyor.

"Ben çıkıyorum, Bay Strickland."

"Tamam, yarın görüşürüz."

PDF'i karıştırırken ona bakıyorum. Dizüstü bilgisayar çantasını omzuna asmış ve elinde küçük beyaz bir kutu var. Yanıma geliyor, kutuyu masamın üzerine koyuyor ve patlamak üzere olan bir bomba gibi geri çekiliyor.

"Kimsenin yaygara koparmasından hoşlanmadığını biliyorum," diyor, "ama bugün senin doğum günün. O yüzden doğum günün kutlu olsun."

Kutuyu açıp içinde tek bir kek gördüğümde üzerime bir ağırlık çöküyor. Öğleden sonra Jones'un raporu yüzünden ona çıktığım için şimdi pişmanım. Denemeden bile böyle bir pislik olabiliyorum. Bu çok doğal geliyor.

"The Wellness Bakery'den bitter çikolatalı burbonlu ganaj," diyor utangaç bir şekilde. "Mali kayıtlarla işiniz bittikten sonra kutlama yapmak istersiniz diye."

"Teşekkür ederim," diyorum iç çekerek, ona bakarken. "Çok düşüncelisin."

"Bu gece doğum günü planın var mı?"

"Doğum günü planları mı?"

"Evet," diyor omuz silkerek. "Belki ailenle akşam yemeğinde buluşmak ya da arkadaşlarıyla bir şeyler içmek için takılmak?"

Çenem sıkıştı. "Bu yıl değil."

"Oh," diyor ne kadar zavallı olduğumu anladığında.

"Sanırım dinlenme odasında bir kutu doğum günü mumu var," diyor omzunun üzerinden bakarak. "Koşabilirim

Mumları üflemek istersen gelip onları alabilirsin." "Buna gerek yok," diyorum kutuyu kapatırken. "Getir eve sağ salım."

Bilgisayar ekranına geri dönüyorum ve o konuyu anlıyor.

"Sen de," diye fısıldıyor nefesinin altından dışarı çıkarken.

Topuklarının koridorda takırdayarak ilerlediğini duyuyorum ve asansör gelip onu götürene kadar ekranıma bakıyorum.

Sonunda yalnız kaldığımda sandalyemde arkama yaslanıyorum, kutuyu alıyorum ve açıyorum.

Güzel bir düşünce ama ben şeker yemem.

Tamam, doğum günüm olduğu için belki bir ısırık. Küçük bir ısırık alıyorum ve sonra iç çekerek kutuyu çöp kutusuna atıyorum, raporlara dönüyorum ve işe geri dönüyorum.

Mutlu yıllar bana.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Amber

"G Bebekle iyi şanslar," diyorum Uber'imden inerken. ön
. Willow'un ofis Bina. "Ben Tabii ki
Bu

harika olacak. Fotoğrafları bana göndermeyi unutma!"

"Yapacağım!" Amir bavulumu bagajından çıkarırken kocaman gülümsüyor. "Ve New York'ta iyi eğlenceler. Unutma, Asla Uyumayan Şehir'de her şey olabilir!"

"Sence?" Heyecan verici olasılıklardan tüylerim ürpererek söylüyorum.

"*Biliyorum*," diyor valizimi bana uzatırken. "Geleceğinde güzel şeyler var Amber, bunu hissedebiliyorum."

Bir yolculuğun sonunda Uber şoförünüze sarılmanın muhtemelen alışılmadık bir şey olduğunu biliyorum ama Amir'le son bir saatlik araba yolculuğunda çok şey yaşadık. Bana hamile eşinden ve doğacak bebek için ne kadar heyecanlı olduğundan bahsetti. Adama nasıl sarılmayabilirdim ki?

"Hoşça kal Amir," diyorum kollarımı açarken. "Seninle tanışmak güzeldi."

"O zevk bana aitti," diyor bana sımsıcak sarılırken. "Ve yorum bırakmayı unutma."

Arabaya geri dönerken "Beş yıldız," diye söz veriyorum.

Arabayla uzaklaşırken birbirimize son bir kez el sallıyoruz. Trafiğe karışmasını izliyorum ve sonra derin bir nefes alarak etrafıma bakıyorum, bu şehrin benim için ne sakladığını merak ediyorum.

Şu anda, dönüp önümde yükselen gökdelene bakarken, beni bekleyen şeyin uzun bir asansör yolculuğu olduğunu düşünüyorum.

Bu muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en yüksek bina. Yakın. Başımı sonuna kadar arkaya eğdim ama hala üstünü göremiyorum.

Elimdeki kâğıda bakıyorum ve sırtıyorum. *Strickland Yenilikler Grubu. 480 Eastmont Merkezi, Kat 47.*

Kız kardeşimin çalıştığı yeri görme zamanı geldi.

Cam kapıları açıyorum ve sadece birkaç saat önce takım elbiseli meşgul erkekler ve en iyi kurumsal modayı giyen kadınlarla dolu olduğundan emin olduğum boş lobiye giriyorum. Ama saat neredeyse gece on ve içerideki tek kişi gözlüklerinin üzerinden bana bakan şüpheli, yaşlı bir güvenlik görevlisi.

Omuzlarım geride ve çenem havada, bavulumu ön büroya doğru yuvarlıyorum ve ona en güzel gülümsememi veriyorum. "Merhaba."

"Banyolar sadece çalışanlar içindir," diye homurdanıyor.

"Peki ya çalışanların kız kardeşleri?"

Kaşları derinleşiyor. "Yine mi geldin?" "Ben Willow Fletcher'ın kız kardeşiyim."

Kız kardeşimin adını söyledikten sonra kaşlarının gülümsemeye dönüşmesini bekliyorum, ama yüzünde donup kalıyor.

"Willow Fletcher," diye tekrarlıyorum. "Burada, SIG'de çalışıyor. Strickland Innovations Group'un COO'su. Önemli biri sayılır."

"Bu lanet şehirdeki herkes onların büyük bir şey olduğunu düşünüyor" diyor.

"Ben değilim," diyorum sırtarak. "Ben küçük bir anlaşımayım. Aslında bir anlaşma bile sayılmaz. Daha çok tam fiyat."

"Ha?" diyor metaforum raydan çıkarken.

"Buraya bir anahtar almaya geldim," diyorum, deliliğimi geri kazanarak. "Kız kardeşim üst kattaki masasında unutmuş. Hawaii'deyken ona bakıcılık yapıyorum ve bu biraz zamana duyarlı. Munchies'in çok sıkı bir tıbbi takvimi var."

İlk kez gözlerini kırıştırarak "Munchies?" diyor.

"Biliyorum, değil mi?" Eğilerek söylüyorum. "Meowzart'ı önerdim ama kimse benim fikrimi almıyor."

Ağzının köşesi seğiriyor. Sadece bir saniyeliğine. "Şu anahtarı alabilir miyim? Benim adımlı meslektaşlarınızdan biri."

Bir dosyayı açıp bazı kağıtları karıştırmaya başlarken iç geçiriyor.

"İsim?"

"Amber Fletcher."

Kaşlarını kaldırıyor. "Kimliğin var mı?"

Ehliyetimi alıp uzattım ve pembe saçlarım hakkında yorum yapmasını bekledim. Bu bir aşamaydı. Kötü tavsiye edilmiş bir dönem. Kafamın pamuk şeker gibi görünmesini gerçekten istiyordum ama artık doğal kahverengime döndüm.

"Pekâlâ," diyor ziyaretçi kartıyla birlikte bana geri verirken. "Bir saatin var. Mecbur olmadıkça hiçbir şeye dokunma."

Bavulumu alıp kapıya yönelirken "Tamamdır," diyorum. "Eller kendime. Sadece gözler. Çok profesyonelce. Bunu yapabilirim. En azından, gerçekten çok çabalayacağım. Söz vermiyorum."

Kararını yeniden düşünüyormuş gibi başını sallıyor ama bir tıkırtı duyuluyor ve güvenlik kapısı kayarak açılıyor. Büyük lüks asansörlere doğru yürüyorum, ziyaretçi kartımı okutuyorum ve kırk yedinci kata çıkıyorum.

Strickland Innovations Group'a adımlımı attığımda "Vay canına," diye fısıldıyorum. Eğer strateji zengin ve başarılı görünmekse, bunu takdire şayan bir şekilde başarmışlar.

Boş resepsiyon masasının üzerinde sıkıcı logolarının altın kaplamalı kocaman bir tabelası sizi selamlıyor. Etrafıma bakıyorum, koridordan aşağıya, büyük anlaşmaların mutlaka düzenli olarak yapıldığı birçok ofis ve konferans odasına açılan cam kapılara göz atıyorum. Böyle bir yeri karşılayabilmek için buna mecburlar. Muhteşem, ama keşke büyük tropik bitkiler olsaydı, ya da yavan duvarlarda ilginç sanat eserleri ya da biraz karakterli bir *şeyler* olsaydı. Burası kurumsal bir şıklık ve çok sıkıcı.

Burası muhtemelen gün içinde tıpkı kız kardeşim gibi hırslı ve motive insanlarla dolup taşıyordur ama şu anda tamamen boş. Willow'un ofisini bulmak için resepsiyon masasının yanından geçerken parmak uçlarımı masanın üzerinde gezdiriyorum. Eğer kardeşimi tanıyorsam, köşedeki ofis onundur, o yüzden önce oraya gidiyorum.

Cam kapıya kazınmış adını gördüğümde sııttım. *Willow Fletcher. Operasyon Şefi.* İşte benim kızım! *Bayıldım* buna.

Ben ziyaretçi kartımı tuş takımına okutana kadar kapı kilitli kalıyor ve tık diye açılıyor. Çok yüksek teknoloji. Süper havalı.

Willow'un ofisi gerçek dışı. Tam da beklediğim gibi köşede ve şehrin manzarası inanılmaz. Buradan Özgürlük Heykeli'ni görebiliyorum ve ona küçük bir el sallıyorum.

Kız kardeşim çok etkileyicidir. Her zaman öyleydi. Lisede okul birincisi, üniversitede yıldız voleybolcu ve şimdi de *bu*. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

İçeri girip parmağımı cilasında gezdirirken gülümsüyorum. masa, görünürde bir toz zerresi bile yok. Kız kardeşim bunu sıfırdan inşa etti. Kestirme yol yok, zengin aileler yağcılık yapmıyor. Sadece hırs, kafein ve saf, acımasız Willow-ness. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Elimden geleni yapsam bile onun yaptıklarının onda birini bile başaramazdım.

Ama aynı zamanda, bunu istemezdim. Bu yüzden onun başarılarını kıskanmıyorum. Bu hayat onun için harika ama benim asla isteyeceğim bir hayat değil. Bir ay boyunca

Bu yoğun şirket ortamında tıklıp kalıyordum ve pencereleri açıp dışarı çıkmaya çalışıyordum.

Lüks deri koltuğunu çekiyorum, yumuşak bir *gümbürtüyle* içine oturuyorum ve muhteşem manzaraya bakmak için dönüyorum.

New York'a ilk kez geliyorum ve burayı göreceğim için heyecanlıyım.

Hepsi.

Ve lanet olsun.

New York şehri bir rüya gibi uzanıyor; göz kırpan ışıklar, korna çalan taksiler, tüm bu enerji aşağıdaki sokaklarda damarlar gibi atıyor. Kalbim çırpınıyor. Sanki bir şeyin geleceğini biliyormuş gibi. İyi bir şeyin.

Bacaklarımı masanın üzerine atıp gerçek bir patron gibi bileklerimden kavuşturuyorum.

Sonra Willow'un fosforlu kalemini alıp büyük bir Küba purosuymuş gibi üflüyorum.

Willow'un hayatını istemiyorum ama fantezi eğlenceli.

Kendimi yüksek mevkide bir yönetici olarak hayal ediyorum ama bu işte berbat olacağımı biliyorum. Sürekli başım belaya girerdi.

Oprah'ın sezon prömiyerinde yaptığı gibi zamları dağıtır ve sabah 10'dan önce tüm toplantıları iptal ederdim. Ofisi fasulye torbası sandalyeler ve terapi köpek yavrularıyla doldurur ve resepsiyon masasına dev bir kavanoz fıstıklı M&M yerleştirirdim. Kıyafet zorunluluğu olmayacak ve tabii ki herkes Cuma günleri izinli olacaktı.

Muhteşem ufuk çizgisine bakarken puromun fosforlu kalemini üflüyorum.

"Sen de kimsin be?"

Ses derin. Keskin. %100 eğlenmiyor.

Parlaticının ortasında donup kalıyorum ve sandalyede yavaşça dönüyorum, ayaklarım hala masanın üzerinde, sanki buranın sahibiymişim gibi duruyor.

Ve vay
canına. İşte
burada.

Huysuz patron. Korkunç Bay Huysuz Pantolon'un ta kendisi.

Willow'un son beş yıldır onu her gördüğümde durmadan şikayet ettiği adam. Hayatından yılları silen adam. Aşırı korumacı küçük kız kardeşinden azar işitmek üzere olan adam.

"Amber," diyorum onun koyu kahverengi gözlerine bakarken. "Peki sen kimsin?"

"Bu şirketin sahibi," diyor çoğu insanın panik içinde kaçışmasına neden olacak keskin bir ses tonuyla. Ben çoğu insan değilim. Onun zorba bakışlarını üzerimde tutarken sakin ve rahat duruyorum.

Fosforlu sigaramdan çektiğim nefesler arasında "Aferin sana," diyorum.

Ofise adımını atar ve bu adam çok yakışıklıdır. Kaba ama yine de yakışıklı. Takım elbisesi uzun ve kaslı vücuduna bir eldiven gibi oturuyor. Kravatı gevşek -onunla ilgili gevşek olan tek şey- ve onu çıkarıp boynundan kaydırmak için bir dürtü duyuyorum. Ya da belki de onunla onu asmak istiyorum. Henüz emin değilim.

O kavurucu kahverengi gözler de bir şeydir. Derin, yoğun, biraz kan çanağı ve tam bana odaklanmış. Mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş kahverengi saçları ve aralara serpiştirilmiş ince gri tonları, simetrik yüz hatları ve seksi çenesine ruhuyla uyumlu hoş bir karanlık tonu veren saat beş gölgesiyle her şey daha da güzelleşiyor.

Ofise girerken sırtı dikleşiyor ve bana bakıyor.

"Burada olmamalısın."

Ona sırtıyıyorum. "Bunu çok duyuyorum."

Sessizce bakıyor. Hesaplıyor. Sanki güvenliği mi çağırmalı yoksa beni geniş omzunun üzerinden atıp kendisi mi dışarı atmalı diye düşünüyor. İkincisini tercih ederim.

Kirpiklerimi ona doğru kırptıştırarak, "Hemen heyecanlanma," diyorum. "Buraya sadece kız kardeşimden bir anahtar almaya geldim."

"Kız kardeşin mi?"

"Willow Fletcher. Onu tanıyor musun? Sarışın. Zeki. Şu anda Kauai'ye giden b i r uçakta, rehine durumundan yeni kurtulmuş gibi görünüyor. Bir şey çağrıştırdı mı?"

"Tabii ki Willow'u tanıyorum!" diye tersledi. "Onu ben tuttum." "O zaman senin sorunun ne?"

"*Affedersiniz*?" diyor, şok içinde gerileyerek.

Fosforlu sigaramı masanın üzerinde öğütüp pahalı meşenin üzerinde söndürürken ona ters ters bakıyorum.

"Onu çok çalıştırıyorsun."

Alay ediyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, ona dik dik bakarken yumruklarımı masaya gömüyorum.

"Çalışanlarınızı iliklerine kadar çalıştırmaktan zevk alıyor musunuz?"

"Willow'un bir yılda ne kadar kazandığını biliyor musun?" diye karşılık veriyor.

"Ben paradan bahsetmiyorum," diyorum. "Temel insani terbiyeden bahsediyorum. O da bir insan ve bu ofis insan kurban etme üzerine kurulu değilse, arada bir gece yarısından önce çıkmasına izin vermeyi düşünebilirsiniz."

Ağzı açılıyor. Sonra kapanıyor. Sonra tekrar açılıyor. Hiç ses çıkmıyor.

Sadece ejderhayı sersemlettim.

Ağzı düz bir çizgi halinde, ama aman Tanrım, gülümsemeden iyi görünüyor mu? Çenesindeki gerginlik neredeyse titreşiyor. Tüm o fırtınalı gümüş tilki alfa şeyine sahip - koyu renk özel dikim takım elbise, şakaklarında gümüş, eski para cilasası ve kaynayan öfkenin mükemmel karışımı.

"O saatlerde eve geldiğinde ne yaptığını biliyor musun?" Şimdi onu topuklarından yakalamışken soruyorum. "Bir protein barı atıştırıyor, trajik bir şekilde asla bitiremeyeceği değersiz bir reality şovun sekiz dakikasını izliyor ve sonra Viktorya dönemi hayaleti gibi oturduğu yerde uyuyakalıyor. Bu *senin* hatan."

"*Benim* hatam mı?" diyor, bana şok içinde bakarak. "Sanki onu burada olmaya ben zorluyormuşum gibi konuşuyorsun. O bu işi seviyor!"

"Elbette," diyorum sahte bir gülümsemeyle. "İnsanların maratonları sevdiklerini söyledikleri gibi. Ya da kolonoskopileri."

Dudakları sert bir çizgiye dönüşür.

Başımı eğerek bir adım daha yaklaştım. "Bak, sadece söylüyorum... eğer biri sürekli bu kadar yorgun görünüyorsa, belki de patron bununla gurur duymamalı."

"Ben-" diye başlıyor ama ben elimi kaldırıyorum.

"Sorun değil," diyorum tatlı tatlı gülümseyerek. "Buraya sendikalaşmak için gelmedim. Sadece bir anahtar alıyorum. Ama ne olursa olsun, gece yarısından sonra şirket Slack mesajında onun adını görürsem, buraya geri döner ve bir müdahale düzenlerim. Muhtemelen parıltılı."

Bana bakıyor. Hala konuşmuyor. Ama kulakları pembeleşti.

Ve sanırım... *oh*.

Ona ulaştım.

Tom-Ford takımlı Bay Iceberg peşinde.

Gözlerimi ondan ayırıp anahtarı arıyorum çünkü gömleğinin kumaşının göğsünü tam olarak nasıl gerdiğini fark etmemeliydim. Ya da ceketinin kollarının, kız kardeşime olan bağlılığımı test etmek için özel olarak tasarlanmış gibi kollarına nasıl yapıştığını.

Willow'un isim levhasının yanındaki anahtarı görüyorum ve onu alıp parmağımda daireler çizerek sallıyorum.

"Her şeyi yanlış anladın," diyor öne çıkarken. "Willow şirketin önemli bir parçası."

"Elbette," diyorum başımı sallayarak. "Görünüşe göre uyumasına ya da güneşi görmesine izin verilmiyor. Ya da folyo ambalajdan çıkmamış bir yemek yemesi."

Gözleri kısılır. "Ben-"

"Bunu söyleyemeyecek kadar hırslı, kibar ya da burası tarafından beyni yıkanmış," diye araya girdim, masanın etrafından dolanarak, "bu yüzden onun yerine ben söyleyeceğim. Burada nasıl bir tempo tutturuyorsun?"

Bu çok fazla. Kız kardeşimi erken mezara sokacaksın. Sadece bir uyarı. *Eğer* umurundaysa."

Ona doğru yürüyorum, iki metrelik canavara bakıyorum. hiç korkmadan. Yemin ederim, bir santim geri çekildi.

Onu bu kadar fırlatan da bu. Ondan korkmuyorum.

Ve bu, Logan Strickland'ın tüm yıl boyunca başına gelen en kafa karıştırıcı şey olabilir.

Küçük, masum bir gülümseme sunuyorum. "Sorun değil. Herkes insanlarla nasıl ilgileneceğini bilemez. Sen bana daha çok hesap çizelgelerine ve kârlara önem veren bir tip gibi göründün."

"Ben-"

"Öylesin," diyorum, tatlı bir şekilde yine sözünü keserek. "Ama hey, birilerinin bu muhteşem manzaranın ve öndeki o çirkin altın kaplama tabelanın parasını ödemesi gerekiyor. Anlıyorum. Ne olmuş yani, çalışanlarınızın sağlığından ödün veriyorsanız, değil mi? O tatlı dolla dolla faturalar için her şeye değer."

Anahtarı işaret parmağımın etrafında sallıyorum ve sonra yumruğumun içinde yakalıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Huysuz Pantolon. Şimdi izin vererseniz, tedavi etmem gereken yaşlı ve hastalıklı bir ev kedisi var."

Ona abartılı bir gülümseme veriyorum, göz kırpıyorum çünkü bunun onu çıldırtacağını biliyorum, bavulumu alıyorum ve kapıya yöneliyorum.

Arkamda, şaşkın bir sessizlikten başka bir şey yok.

Zavallı Bay Logan Strickland'ın başına ne geldiğinden haberi yok.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Logan

W *Bu da* neydi böyle?
Ciddiyim. Çenem açık bir şekilde kapıya bakarken kalbim güm güm atıyor.
O kadın... Amber Fletcher.
Arkasına bakmadan gitti. Omzunun üzerinden bir göz kırptı, sanki burası onun ofisiymiş ve davetsiz gelen benmişim gibi.
Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Hayatıma bir bavul, bir sırtma ve sıfır sınırla girdi.
Ve bu beni derinden sarstı.
O gittiğinden beri içimde bir kıpırtı, panik hissi var. Onu tekrar görmem gerek. O çarpıcı ela gözlerin tekrar üzerimde olmasına, beni yargılamasına, beni kışkırtmasına, daha iyi olmamı talep etmesine ihtiyacım v a r .
Onun keskin dilini daha çok istiyorum. Sözlü ve fiziksel olarak beni kırbaçlamasını istiyorum.
Onu istiyorum.
Sarsıldım. Düzgün düşünemeyecek kadar.
Beş dakikadan az bir sürede beni etkiledi.

Hayır. Kan dolaşıma girdi. Ruhuma. Saplantının bir uyuşturucu gibi beni ele geçirdiğini hissediyorum; anlık, bağımlılık yapıcı ve çoktan damarlarımda dolaşmaya başlamış.

Biri benimle böyle konuşmayalı uzun zaman olmuştu.

Bana böyle meydan okudu.

Fortune 500 şirketlerinden birinin CEO'suyum. Bulduğum her toplantı odasına hükmediyorum. Toplantıya geç kalanların içine Tanrı korkusu salarım. Ben buranın efendisiyim.

Ama görünüşe göre, Bayan Amber Fletcher notu almamış. Zerre kadar umurunda değildi.

Ve hoşuma gitti.

Beni insan gibi hissettirdi.

Zirvede yalnızlık var. Taç ağırdır. Bunlar yıllardır duyduğum sözler, ama yaşamadan gerçekten anlayamıyorsunuz.

Her zaman isteyim, bu yüzden etrafımda sadece beni patron olarak gören insanlar var. İtaat edilecek biri olarak. Korkulacak biri olarak.

Ama Amber öyle değildi. Benden hiç korkmuyordu.

Ve beni bir CEO olarak görmedi. Beni bir erkek olarak gördü.

Kız kardeşine çok kötü davranan bir adam.

Ve onun beni bu şekilde olumsuz görmesi düşüncesi ellerimi titretiyor.

Nabzım hızla atarken kapıdan çıkarken "Siktir," diye mırıldandım.

Koridorda acele ediyorum ve asansörlerin yanında ona yetişiyorum.

Orada öylece duruyor, bavulunu ileri geri yuvarlıyor ve muhteşem yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle benim devasa altın kaplama tabelama bakıyor.

Onu görmek beni sersemletiyor. Sanki bir el ruhumu kavırıyor.

Onlarca yıl boyunca her gün bakabileceğiniz ve asla bıkmayacağınız türden bir güzellik. Onu on yıl boyunca hayranlıkla izleseniz bile hala yeni bir şeyler bulabilirsiniz.

Burnunun ve yanaklarının üst kısmındaki soluk iller ya da sırttığında çenesinin azıcık yukarı doğru eğilmesi ya da uzun kıvrımlı kirpiklerinin bir erkeği dizlerinin üzerine öktürebilmesi.

Gözlerimi asker yeşili atletinden, düşük belli kot pantolonundan, yıpranmış Converse spor ayakkabılarına kadar tatlı vücudunda gezdirirken sertçe yutkunuyorum. Komşu kızı olabilirmiş gibi görünüyor. Pahalı topuklu ayakkabıları, kalem etekleri ve şık bluzlarıyla sürekli etrafımda olan şık ve düzgün kadınlardan çok farklı. Amber erkeklerle beyzbol oynayabilecek ve sonra tribünlerin altında size bir öpücük verebilecek gibi görünüyor.

O yumuşak, baştan çıkarıcı dudakların benimkilere dokunduğunu düşünmek bile beni nefessiz bırakıyor. Onun gözlerini tekrar üzerimde görmek için aresizim.

"Amber," diye sesleniyorum ona doğru ilerlerken.

Yavaşça dönüyor. Rahatça. Peşinden geleceğimi biliyormuş gibi.

Tabii ki öyle yaptı.

Ama tabii ki isterim. Biz birbirimize aitiz. Göğsümde kopan fırtınayı açıklamanın başka bir yolu yok.

"Beni tamamen yanlış anladın," diyorum sesimde bir çatlakla.

Başını yana eğerken ağzı eğlenceyle kıvrılıyor. "Ah, anlatsana. Bunu duymalıyım."

"alışanlarımı çok alıştırdığımı söylediniz," diyorum yaklaşırken, her yanım titriyor. "Ama anlamıyorsunuz. Bu sorumluluğu hafife almıyorum."

Kaşları şüpheyle kalkıyor, o seksi sırtış hâlâ etli dudaklarında.

"İşkence ettiğimi düşündüğün tüm bu insanlar," diyorum gözlerimi ona sabitleyerek, "bana güveniyorlar. Çocukları, ipotekleri, hasta ebeveynleri var. Hikayelerini biliyorum. Hepsinin."

Asansörün onu hayatımdan çıkarmak için yakında burada olacağını biliyorum, bu yüzden hızlı konuşuyorum.

"Şu anda bir departmanı kurtarmaya çalışıyorum," diye devam ediyorum. "Düşük performans gösteriyor ve kız kardeşin de dahil olmak üzere herkes kapatmamı istiyor ama yapamam. İşten çıkarmam gereken otuz üç kişi var. Gelirlerini kaybedecek otuz üç kişi. Bana inanılmaz bir paraya mal oluyor ama açık tutuyorum. Onlar için."

Beni izlerken derin bir nefes alıyor.

"Sadece benim tam bir canavar olduğumu düşünmemen için," diye fısıldıyorum, gözlerimi kaçırarak.

İşten çıkarma yapmaktan nefret ederim. Kesinlikle gerekli olmadıkça bunu yapmayı reddediyorum.

Dokuz yaşında olduğum zamanı hala hatırlıyorum. Toyota Camry'nin arka koltuğunda battaniye yerine ıslak bir kışlık ceketle uyuyordum. Annem direksiyonun arkasında sessizce ağlıyordu.

Bunu halkıma yapamam. Yapmayacağım.

"Birinin her şeyini kaybetmesinin neye benzediğini gördüm."

İfadesi yumuşuyor ve bunun beni etkilemesinden nefret ediyorum. O bakış, nazik, kibar, acıyan. Sanki her gün cilalamak için harcadığım zırhımda bir çentik bulmuş gibi.

Asansör bir ding sesiyle açılıyor ama kadın kıpırdamıyor.

"İçeri mi giriyorsun?" Umutsuzca umarak soruyorum değil.

"Başka bir tane daha gelecek," diyor kapanırken. "Kendine birkaç dakika kazandırdın."

Bugün ilk defa gülümsedim. O da bana gülümsüyor ve bu manzara beni şaşırtıyor. Neredeyse dengemi kaybediyordum.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, ama bu sefer alaycı ya da esprili yorumlar yok. Sadece merak dolu gözlerle bakıyor. Sanki beni görüyor - CEO'yu değil, takım elbiseyi değil - ama altındaki adamı.

Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde sertçe yutkunuyorum.

"Böyle söyleyince," diyor sessizce. "O kadar da acımasız görünmüyor. Belki de tam bir canavar değilsindir."

"Teşekkürler mi?"

Elini kalçasına koyup bana bakıyor ve ilk kez kız kardeşi Willow ile aralarındaki benzerliği görüyorum. Willow'un insanlara aynı bakışı attığını sayısız kez görmüştüm.

"Peki, eğlenmek için ne yaparsın Logan Strickland? Yoksa burası mı?" Etraftaki boş ofisi işaret ediyor. "Salı gecesi saat onda üç bin dolarlık bir takım elbiseyle tek başına hesap tablolarına bakmak. Rüneyi yaşamak."

"Eğlenceli mi?"

"Evet," diyor alt dudağını dişleyerek. "Eğlenceli. O kadar uzun zaman oldu mu? Eğlencenin ne olduğunu hatırlıyor musun?"

İç çekiyorum. "Uzun zaman oldu. Eğlenmek için çok meşgulüm."

Benim kadar zavallı birinin var olduğuna inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

"Açık sözlülüğümü bağışlayın," diyor, "ama bana yüz ömür boyunca harcayabileceklerinden daha fazla parası olan biri gibi göründünüz."

Benim var. Hesabımda birikmeye devam ediyor ve harcamak için hiç vaktim olmuyor. Yatırım yapıyorum ama bu bana sadece ne yapacağımı bilmediğim daha fazla para veriyor.

İçimden bir ses bu kadının banka hesabıma baksa etkilenmeyeceğini söylüyor. Milyarder olsam, ki öyleyim, ya da beş parasız olsam, ki kesinlikle değilim, umurunda olmazmış gibi görünüyor. Ona göre benim bir insan olarak değerimin net servetimle hiçbir ilgisi yok. Bu normalde etrafımda olan insanlardan büyük bir değişiklik.

"İyiyim," diye itiraf ediyorum.

"Yani, hemen hemen her şeyi yapabileceğiniz bir şehirde, istediğiniz deneyimi yaşamak için yeterli paranız var ve tek yaptığınız çalışmak mı? Doğru mu anladım?"

Sertçe yutkunuyorum. "O kadar da kötü değil. Daha önce kendimi serbest bırakmıştım." Skandal bir sırıtışla eğildi.

"Anlat bakalım."

"Bir kek yedim. Bir ısırık kek."

Sanki ona köpek yavrularını tekmelediğimi söylemişim gibi yüzü düştü. "Kekten bir ısırık mı? Kim bir keki bitirmez ki?"

Sadece ona bakıyorum.

"Ne, birinin doğum günü falan mıydı?" "Evet."

Kollarını kaldırarak etrafına bakınıyor. "Süslemeler nerede?"

"Buralarda öyle şeyler yapmayız."

"Doğru," diyor gözlerini devirerek. "Çünkü balonlar yeterince ticari olmazdı. Hem kimin doğum günüydü? Saat sekizde gitmelerine izin vererek onları ödüllendirdin mi?"

Gerginim. Sadece bir
saniyeliğine. Ama o fark etti.

"Bekle... bugün *senin* doğum günün,
değil mi?" Kıpırdamadan duruyorum.

"Aman Tanrım. Bugün *senin doğum günün*. Ve sen hala çalışıyorsun! Bütün gün buradaydın. Tek başına. Çalışıyordun. Doğum gününde mi?"

"Çalışmayı seviyorum," diye
mırıldandım. "*Doğum gününde
mi?!*"

Uzun bir iç geçirdim. "Sadece bir gün."

Kahretsin. Bunu söylememeliydim. Ela gözleri kocaman ve çılgınca açılmıştı.

"Bu sadece *bir gün* değil. Bu *senin doğum günün*. Logan Strickland'ın bu dünyaya geldiği ve varlığıyla evreni şereflendirdiği gün. Nefes aldığın ilk gün. Annenin sana gülümsediği ilk gün. Şanslı bir doktorun küçük sevimli popona şaplak attığı ilk gün. Eğer bu kutlamaya değmezse, o zaman nedir?"

Bu kızı izlerken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Farklı düşünmemiz mümkün değil, ama nedense açıklanamaz bir şekilde ona çekiliyorum. Başka tarafa bakamıyorum.

"Dışarı çıkıyoruz," diyor, ileri uzanıp parmağıyla sürekli asansör düğmesine dokunarak. "Kutlama yapıyoruz."

"Öyle miyiz?" Gülümsememin sıırtmaya dönüştüğünü söylüyorum.

"Bugün doğum günün," diyor. " New York'tayız. Biz arkadaşız. Dışarı çıkıyoruz."

"Arkadaş mıyız?"

Bana bakıyor ve sert bir şekilde başını sallıyor. "Ben kararımı verdim. Üzgünüm ama senin söz hakkın yok."

Söz hakkım olsaydı, arkadaştan fazlası olurduk. Bu konuda söyleyecek çok şeyim var ama şimdilik elimden geleni yapacağım.

"Yapmak zorunda değilsin-" Ben başlıyorum.

"Biliyorum," diyor omzunun üzerinden bir bakış fırlatarak. "Ben de istiyorum."

Ve böylece, yetki onda.

Asansörün kapıları açılıyor ve o lanet olası binanın sahibiymiş gibi içeri adım atıyor, bavulu neşeli bir gıcırtyla arkasında yuvarlanıyor.

Kendine çok güveniyor. Kendinden çok emin. Bu şehre yeni gelmiş olmasına rağmen hiç tereddüt etmiyor. Sanki yabancı adamları gecenin karanlığında sürüklemek, haneye tecavüz ve kedilerin ilaç programları arasında yaptığı başka bir şeymiş gibi.

Acaba hayatımın eksenini kaydırıldığını biliyor mu?

Beni derinden sarstığını.

"Geliyor musunuz, Bay Doğum Günü Çocuğu?" diye soruyor kapıyı açık tutarken.

"Bunu bana taktığın son lakaptan daha çok sevdim."

"Bana katılmak için üç saniyeniz var yoksa Mr. Cranky Pants."

İçeri girerken sırtıyorum.

Sanki bu bir seçimmiş gibi.

Bu muhteşem kadını her yerde takip ederdim. Ne isterse yapardım.

Kancalarını bana taktı ve artık geri dönüşü yok.

Kapılar kapanıyor ve o kadar çarpıcı bir gülümsemeye bana bakıyor ki nasıl nefes alacağımı unutuyorum. "Sıradaki durak, hayatının en güzel gecesi."

Bundan hiç şüphem yok.

Zaten öyle.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Logan

onu her yere götürmeyi teklif etti.

Tribeca'daki *Pearl & Vine*, Midtown'daki *The Tonic Club*, Yukarı Doğu Yakası'ndaki *Velvet Jack's*. Ünlülerle yemek yiyebilir ve dünyanın dört bir yanından gelen havyarı yiyebilirdi.

Madagaskar, ama o bunu seçti.

Hell's Kitchen'da *Vito's on 47th* adında küçük bir yağlı pizza dükkânı. Masa yok, sadece kaldırıma serpiştirilmiş devrilmiş süt kasaları var, eğer bir tane bulacak kadar şanslıysanız oturabilirsiniz.

Bloğun etrafında kıvrılan bir kuyrukta sıkışıp kaldık, ama en azından hareket ediyor.

"Burada hiç yemek yemediğine inanamıyorum," diyor ipeksi kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken. Bunu birkaç dakikada bir yaptığını fark ediyorum ve bu beni deli ediyor. İstedğim zaman uzanıp onun için bunu yapabileceğim günü iple çekiyorum. "New York'ta yaşasaydım, ne kadar ünlü pizzacı varsa hepsine giderdim."

"Normalde sokağın aşağısındaki yerden sipariş veririm," diyorum, umarım bana bu konuda daha fazla soru sormaz.

"Adı ne?"

*Lanet
olsun.*

"Pizza Hut."

Tiksintiyle başını sallıyor. "Bunu duymamış gibi davranacağım."

Sıra hareket ediyor ve biz de ilerliyoruz. Kıyafetlerini kaplayan kir, kül ve suyla cehennemde savaşmış gibi görünen bir grup itfaiyecinin arkasındayız. Pizzaları benim üzerimde.

"Peki, bundan sonra benim için ne planlıyorsun?" Gözlerimi bu inanılmaz kızdan alamayarak soruyorum. Ona her baktığımda yaşadığımı hissediyorum. Gözlerimi seksi dudaklarında ve sevimli yanaklarında gezdirirken tüm vücudum heyecan ve olasılıkla karıncalanıyor. Ellerimi saçlarına gömmek ve ağzını kendime çekmek istiyorum. Bana doğum günü turumda nereye gitmek istediğimi sorduğunda, neredeyse yatak odamı söyleyecektim.

Onun yerine burada pizza yiyoruz ve bundan sonra ne yapacağımıza dair hiçbir fikrim yok. Valizini binamın lobisinde güvenlik görevlisine bıraktı, çünkü 'istediğimiz her şeyi yapmakta tamamen özgür olmak' istiyordu - kendi sözleri.

"İşin eğlenceli kısmı da bu," diyor sırtarak. "Plan falan yok. Rüzgâr bizi nereye götürürse oraya gideceğiz."

Şu anda hiç rüzgar yok. New York'ta Ağustos ayındayız ve hava çok sıcak. Hell's Kitchen kesinlikle adının hakkını veriyor. Ceketimi çıkarıp kollarımı sıvıyorum. Amber'ın gözleri kalın kollarıma kayıyor, nefesi bir iki saniye kesiliyor.

Görünüşe göre, aklında pizzadan daha fazlası olan tek kişi ben değilim. Kollarımı sıvayıp ona bir gösteri yapmak için acele etmiyorum. Sonunda arkasını döndüğünde yanakları pembenin sevimli bir tonuna bürünmüştü ve açlığım her zamankinden daha fazlaydı.

Onu istiyorum. Hem de *çok*.

Uzun zamandır doğum günüm için bir şey istememiştim ama onu istiyorum.

Kravatımı çıkarıp cebime soktuğumda sırtıyor.

"İşte böyle," diyor yüzünde bir gülümsemeyle başını sallayarak. "İşte böyle. Biraz gevşeyebileceğini biliyordum."

Tüm randevumuz boyunca takım elbisemin ceketini tutmak istemiyorum ya da bu her neyse... Hayal ettiğim şey gerçekleşirse bu ellerin serbest kalmasına ihtiyacım olabilir.

"Eğer bunun etkileyici olduğunu düşünüyorsanız," diyorum sırtarak. "Şunu izle."

Caddenin karşısına geçiyorum ve ceketimi diğer taraftaki büyük çöp kutusuna atıyorum. Evde bir dolap dolusu ceketim var ve eğer başka bir İtalyan takım elbise ceketine sahip olmak ya da gecenin sonunda öpüşürken ellerimi bu kızın ipeksi saçlarına daldırmak arasında bir seçim yapmam gerekirse, bu benim için pek de bir seçim sayılmaz.

Koşarak geri döndüğümde bunu yaptığımı inanamıyormuş gibi gülümsüyor.

Döndüğümde "İşte şimdi bir yerlere varıyoruz," diyor.

Adrenalinim o kadar yükselmişti ki risk alıp elini tuttum. O da almama izin verdi. Elini kendi elimle yutarken ve asla bırakmayacakmışım gibi tutarken kalbimin göğsümde çarptığını hissedebiliyorum.

Bakışları benimkilere kayıyor -sadece bir saniyeliğine- ama bu, gözlerindeki yakıcı sıcaklığı fark etmeye yetecek kadar uzun. *Lanet olsun*. Bana böyle bakmaya devam ederse, taş gibi sertleşeceğim ve burası - itfaiyecilerle çevrili bir yerde - pantolon çadırı kurmak için uygun bir yer değil.

Boğazını temizliyor ve bakışlarını kaçırıyor. "Her neyse," diyor, o güzel ela gözleriyle beni zihinsel olarak soymuyormuş gibi yaparak, "Sanırım doğum günü geceleri

spontane olmalıdır. Plan yok, program yok ve kesinlikle elektronik tablolar yok."

"Bunu sanki elektronik tablolar kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Öyleler," diyor soğukkanlılıkla. "Onlar neşe katilleri. Eğlence katilleri. Eğer bir elektronik tablo insan olsaydı, haki pantolon giyer ve 'hadi geri dönelim' derdi."

Gülüyorum. Gerçekten gülüyorum. Tanrı yardımcım olsun.

Amber'ın gülümsemesi bana bakarken keyifle doluydu. "Bu gerçek, meşru bir kahkaha mıydı Bay Strickland? Dikkatli olun, ya biri sizi gördüyse?"

"Merak etme, bir daha olmayacak."

Kahretsin, en son ne zaman bu kadar gevşek hissettiğimi hatırlamıyorum. Bu kadar hafif. Yüz derece sıcakta New York kaldırımının ortasında duruyorum ve her nasılsa bir taksi çağırıp eve koşmak istemiyorum.

Ve hepsi Amber sayesinde. Her şeyi eğlenceli hale getiriyor. Onunla her yere gider, her şeyi yaparım.

Önümüzdeki itfaiyeciler sipariş sırası onlara geldiğinde tezahürat yapıyor. Amber takımın bir parçasıymış gibi bağırıp çağırıyor. İçlerinden biri ona yumruk tokuşturmayı teklif ediyor, o da tereddüt etmeden kabul ediyor. Bir şekilde herkesi tanıyor ve aynı anda hiç kimseyi tanımıyor. Bu onun için zahmetsiz. Mıknatıs gibi. Sanki buraya *aitmiş* gibi. Bu şehre. Bu ana. Benim hayatıma.

Ben yirmi yıldır buradayım, o yirmi dakikadır burada ve her nasılsa o benden daha New Yorklu.

Bu kız gerçek değil.

Elimi kaldırıp Vito'yu ya da bu gece Vito için çalışan kuzenimi işaret ediyorum. "Tüm itfaiyeciler benden," diyorum.

Şimdi onlar da benimle birlikte alkışlıyor ve yumruk tokuşturuyorlar. Sırtımı sıvazlıyorlar ve kalın New Yorklu aksanlarıyla teşekkür ediyorlar. Gülümsemekten kendimi alamıyorum, hayatımda ilk kez kendimi gerçek, meşru bir New Yorklu gibi hissediyorum.

Amber pizzacıya bir şeyler fısıldıyor ve dilimimi aldığımnda, kabuğundan dışarı çıkmış tek bir doğum günü mumu var.

Avazı çıktığı kadar Mutlu Yıllar şarkısını söylemeye başladığında gülüyorum. İtfaiyeciler ve sıradaki herkes de katılıyor. Ben kıpkırmızı olurken pizzacılar bile şarkı söylüyor, tüm sokak bana serenat yapıyor. Hayatımın en güzel doğum günü.

"Bir dilek tutmayı unutma," diyor, parlak bir gülümseme, geniş gözler, inanılmaz derecede mükemmel.

Hayal edebileceğim tek bir dilek var. İstedğim tek bir şey.

Onunla.

Onun için diliyorum.

Mumları üflüyorum ve herkes alkışlıyor. Amber kolunu boynuma doluyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Kivi kokulu şampuanı ciğerlerimi doldururken ve diri göğüsleri omzuma bastırırken başım dönüyor. Bu, o tatlı dudakların üzerime konduğu son sefer olamaz. Onları tekrar hissetmeliyim yoksa öleceğim.

İtfaiyeciler onlarla oturmamızı istiyor ama ikimiz de yalnız kalmak istiyoruz, bu yüzden iki süt kasası alıp yan taraftaki bir sokak lambasının altına oturuyoruz.

Lanet olsun, parlak şehir ışıkları altında bile bu kız bir rüya gibi görünüyor. Onu her türlü ışıktaki görmek istiyorum -mum ışığında, günbatımında, sabahın erken saatlerinde yatakta uyanırken... Hatta McDonald's'ın o sert floresan ışıkları altında bile görmek istiyorum. Hepsini görmek istiyorum. Onu her şekilde deneyimlemek istiyorum.

Pizzadan bir ısırık aldığımnda "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor. Güzeldi. Gerçekten çok güzel.

"Pizza Hut'tan daha iyi," diyorum bir ısırık daha almadan önce. "Sana söylemiştim," diyor kocaman bir sırıtışla. "Hayatta dairenizden, işe gidip gelmekten ve ofisinizden daha fazlası var.

Yapman gereken

"Daha fazla dışarı çıkın, Bay Huysuz Pantolon."

Artık bu ismi seviyorum. Bana ne derse desin hoşuma gider.

Pizzadan sonra etrafta dolaşıyoruz ve kendimizi bir yeraltı salsa kulübünde buluyoruz.

Normalde böyle bir yerden nefret ederdim ama kız arkadaşımınla güzel ve yakın dans edebiliyorum. Bu sefer, o bana sürtünürken, müzik kulaklarımızda çınlarken kendimi taş gibi sertleşmekten alıkoyamıyorum. Bunu kalçalarında hissediyor olmalı ama durmuyor ya da tereddüt etmiyor. Kalçalarını en büyüleyici şekilde sallarken o seksi küçük vücudu benimkinde aşağı yukarı kaymaya devam ediyor.

Etrafımız dans pistinde gördüğüm en kirli dansı yapan terli, yarı çıplak insanlarla çevrili ama benim gözlerim sadece onu görüyor. Saçları parlayan şakaklarına yapışıyor ve yaklaştığında saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

En nefes kesici utangaç gülümsemesiyle bana bakıyor ve kalbimde, ruhumda ve vücudumdaki her lanet hücrede bu kızın benim için olduğunu biliyorum.

İstediğim kişi o. İstediğim *tek* kişi.

Şimdi, bu gece, sonsuza dek. İşte o. O benim ruh eşim.

Umarım bunu fark etmesi çok uzun sürmez.

Yavaş bir şarkı çalıyor ve vahşi dansçılar etrafımızdaki çiftler halinde bir araya geliyor, kolları bacakları birbirine dolanıyor ve yakınlaşıyorlar.

Amber'ın elini tutuyorum ve onu ait olduğu yere, bedenime doğru çekiyorum. Bana bakarken inliyor, o güzel gözleri hararetli bakışlarıma yükselmeden önce ağzımda oyalanıyor.

"Ne diledin?" diye fısıldıyor biz güzel bir şarkıyla sallanmaya başlarken.

Göğüsleri göğsüme bastırırken ve kalçaları bana bu kadar yakinken kelimelere odaklanmak zor.

"Hayır, bekle," diyor başını sallayarak. "O zaman gerçekleşmeyecek."

Kollarımdaki bu mükemmel kıza bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Merak etme. Çoktan oldu bile."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor ve sonra başını göğsüme yaslıyor. Şu anda burada olduğuma, bunu yaşadığıma inanamıyorum. Birkaç saat önce masamda Cassandra'ya iyi geceler diliyordum ve o zamandan beri tüm dünyam değişti. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Hayatta sizi tamamen değiştiren nadir anlar olduğuna inanıyorum. O kadar yoğun anlar ki, yaşam çizginizi ikiye bölerler, böylece sadece o andan önceki zaman ve sonraki zaman kalır.

Bu gece Amber'la geçirdiğimiz bu an, o anlardan biri. Ölüm döşeginde yüz yaşında olabilirim, yaşadığım onca uzun yılı düşünürken ilk aklıma gelenin bu gece olacağını biliyorum. Ofisteki beklenmedik karşılaşma, pizza eşliğinde söylenen doğum günü şarkısı, dans, her şeyin işle ilgili olamayacağını fark ettiğimde zihnimdeki değişim. Bir hayatın içinde biraz eğlence de olmalı, yoksa ne anlamı kalır ki?

"Seni tekrar göreceğim miyim?" diye fısıldıyor.

"Umarım öyledir," diyorum gülerek. "Aksi takdirde, nasıl devam edeceğimi bilemeyebilirim."

"Sadece iki haftalığına buradayım," diyor. "Willow ve Greg'e kadar!"

Kollarımda kaskatı kesilirken arkama yaslanıyorum. "Ne oldu?"

"Munchies!" diyor gözlerinde panikle. "Ona ilaçlarını getirmeliyim!"

"Tamam," diyorum, onu sakinleştirmeye çalışarak. Ama dinleyemeyecek kadar gergin.

"Gitmeliyim!" diyor, uzaklaşarak. Vücudumdaki her içgüdü beni onunla kalmaya ve onu görüş alanımda tutmaya zorluyor ama eğlenceli olduğu kadar kaygan da. "Ben uçarı değilim. Sorumluluk sahibiyim."

Etkileyici bir hızla hareket ederek kalabalığın içinde kaybolmadan önce söylediği son şey bu.

Ben çok daha iriyim, bu yüzden herkesi takip etmek ve etrafından dolaşmak benim için daha zor.

"Amber!" Müziğin üzerinden bağıriyorum. "Amber, bekle!"

Sonunda kapıya vardığımda kalbim güm güm atıyor ve onun bir taksiye binip hayatımdan aynı hızla kaybolduğunu gördüğümde hasta olacaktım gibi hissediyorum.

Hayır.

Bu şekilde bitemez.

Ama olmayacak. Olmayacağını bilmek zorundayım.

Biz ruh eşiyiz ve bu sadece başlangıç. Bundan emin olacağım.

O kızın hayatımdan çıkmasına izin vereceğime dünyayı yakarım.

Doğum günü dileğim gerçekleşecek.

Amber benim olacak.

ALTINCI BÖLÜM

Amber

B Willow'un dairesine girdiğimde terlemiş, nefes nefese kalmış ve panik atak geçirmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım.

"Munchies?!"

Sessizlik.

Ayakkabılarımı tekmeliyorum, valizimi bırakıyorum ve hayatım buna bağlıymış gibi koşarak içeri giriyorum.

"Munchieeeeees!"

Sonunda koridorda paytak paytak yürürken, Willow'un bana sürekli gönderdiği resimlerden hatırladığım kadarıyla, tüylü bir halının içine hapsolmuş huysuz bir büyücü gibi görünüyordu.

"Kutsal Süslü Bayram," diye fısıldıyorum, bir elimi göğsüme bastırarak. "Yaşıyorsun."

Gözlerini kırpıştırıyor ve sonra talepkâr bir bakışla yere yığılıyor. Eğer konuşabilseydi, eminim "*Sev beni kadın*" diye tıslardı.

Aceleyle yanına gittim ve yanındaki parke zemine düştüm. Onu. Yaşadığım panik yüzünden kalbim hala çarpıyor, ama iyi olduğunu bildiğim için kalbimin çarpıntısı azalıyor.

Muchies çok tuhaf görünüyor. Bayıldım. Yüzü o kadar düz ki sanki doğarken ütülenmiş gibi görünüyor, kürkü perili bir paspas gibi asi ve keskin kokusu ton balığı nefesi ile sadece küflü eski halı olarak tanımlayabileceğim bir şeyin karmaşık bir karışımı gibi.

"Merhaba dostum," diyorum onu severken. "Ben senin Amber Teyzenim." Patisini yalıyor. Sonra öksürüyor. Tamam. İlaçlar.

Willow'un bana bıraktığı kapsamlı listeyi tezgahın üzerinde bulana kadar mutfağı karıştırıyorum ve çenem düşüyor.

Liste *sayfalarca* uzar gider. Coğul.

Kendi kendime mırıldanırken listeyi tarıyorum, sanki beni kişisel olarak rencide etmiş gibi kol mesafesinden tutuyorum. "Üç hap, iki damlalık ve bir iğne mi? Nasıl hâlâ hayattasın, kedi?"

Her şeyi sıraya koyuyorum, diziyorum ve ona bakıyorum. Bana bakıyor. İkimiz de bunun iyi bitmeyeceğini biliyoruz.

On dakika sonra, bir düzine kez pençelendim, üzerime salya akıtıldı ve sayamayacağım kadar çok kez tısladım.

Bıyıklarında salya var. Bileğimde kan var.

Artık benim hayatım bu. En azından önümüzdeki iki hafta boyunca. "Tamam," diyorum iç çekerek, devasa koltuğun üzerine yığılırken.

oturma odasında. "Hayatta kaldık. Zar zor."

Etrafıma bakındım ve sonunda mekânı kavradım. Vay canına. Lanet olsun. *Çok etkileyici.*

Cam duvarlar. Tam bir ufuk çizgisi manzarası. Kuyruklu piyano Köşe, çünkü görünüşe göre ses sağırı kız kardeşim artık piyano çalışıyor? Mutfakta çocukluğumun geçtiği evden daha uzun kitap rafları ve arabamdan daha büyük, modernize edilmiş eski bir La Cornue Range fırın var.

Çok yorgunum ama buranın geri kalanını da görmeliyim. Bu biraz zaman alır.

Dört yatak odası var. *Dört* banyo.

"Bu da ne böyle?" Başımı tavana monte edilmiş dev bir yağmur duş başlığı ve mükemmel buhar için her türlü fiskiye ve nozulu olan başka bir lüks duş kabinine sokarken mırıldanıyorum.

Artık zengin insanların neden evlerinden hiç çıkmadıklarını biliyorum. Logan'ın evi bunun yarısı kadar güzelse, onu daha iyi anlıyorum ve şehri hiç görmediği için onu utandırdığım için kendimi kötü hissediyorum. İnsan erik haline gelene kadar bu şeyin içinde buharlaşmak varken neden yapasın ki?

"Bu delilik," diye fısıldıyorum bir kral yatağı, bir sürü mobilya, bir banyo ve gömme dolap için yeterli alana sahip olan misafir yatak odasına girerken. "New York'taki dairelerin ayakkabı kutusu büyüklüğünde olması gerektiğini sanıyordum."

Bu bir mağaza.

Ancak tüm dudak uçuklatan kaplamalar ve bir havuz partisine ev sahipliği yapabilecek kadar büyük ebeveyn banyosundaki küvetle bile aklım başka bir yerde.

Logan'da.

Misafir odasının kapı çerçevesine yaslanıyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. O gece... *Mükemmeldi*.

Pizza. Gülme şekli - sınırsız ve gerçek.

Garip bir şey söylediğimde gözlerinin ısınması ve bundan hoşlanmamış gibi davranması. Ben bakmıyorken bakışlarının ağırlığı. Baktığım zamanki yoğunluğu.

Ve beni o asansöre kadar takip etmekte hiç tereddüt etmedi, sanki ben onun tam olarak anlayamadığı yeni bir yerçekimi formuymuşum gibi.

Ondan hoşlandım.

Ve sadece "seksi ve yaşlı ve beni bir gecede mahvedebilir" türünden değil. Yine de... evet, *bundan* da ağır bir yardım alacağım.

Yani *gibi gibi*.

Bay Huysuz Pantolon'dan çok hoşlanıyorum. Gerçi şimdi ona daha uygun bir ismin Bay Ben olacağını düşünüyorum.

Pantolonuna girmek istiyorum.

Etrafta dolaşıyorum, bavulumdan kıyafetlerimi çıkarıp yerleşiyorum ve tüm bu süre boyunca aklım onda.

Daha önce bir erkeğe karşı hiç böyle hissetmemiştim. Kahretsin, daha önce hiç bir erkek üzerinde böyle bir etkim olmamıştı.

Genellikle bana gitmemi söylemeleri ya da telefonlarına çağrı gelmiş gibi yapmaları uzun sürmez.

Ama Logan... Benden *büyülenmişti. İlgisini çekmişti.* benim tarafımdan. Ve *iyi* hissettirdi.

Benden 20 yaş büyük. Ama belki de ihtiyacım olan şey budur.

Ayakları yere basan biri. Sağlam biri. Kim olduğunu ve ne istediğini bilen biri.

Hayatta yüzerek, fikirlerin, hislerin ve duyguların peşinde koşarak çok zaman geçirdim. Belki de zemini daha az lav gibi ve daha sağlam hissettiren birine sahip olmak güzel olurdu.

Belki Greg haklıydı. Belki ben *uçarı* biriyim.

Ve belki Logan benim çapam olabilir.

Munchies yanıma atlayıp hiç utanmadan koltuk altıma kıvrılırken inleyerek yatağa uzanıyorum ve tavana bakıyorum.

Gecenin sonunu düşünürken "Oh be," diye fısıldıyorum.

Suçluluk duygusu hızla yayılıyor.

Onu öyle bırakmaktan nefret ediyordum.

Yüzündeki şaşkın, paramparça ifade... Bu *uzun* süre aklımdan *çıkmayacak*.

Ancak Munchies'in çılgın tıbbi rutini aniden aklıma geldi ve panikledim. Kafamın içinde Greg'in sesini duydum -beni yargılıyor, suçluyor, benden *nefret ediyordu*- ve kaçtım. Doğru düzgün veda bile edememişim.

Yarın Bay Seksi Gümüş Tilki CEO'suna bunu telafi edeceğim. İyi bir şey düşüneceğim. Unutulmaz bir şey.

Çünkü Logan Strickland kutlanmayı hak ediyor.
Peki şimdi onun tadına baktım mı?
İşim bitmedi.
Yaklaşamadım
bile.

YEDİNCİ BÖLÜM

Logan

"Charles üçüncü kez kravatını düzeltirken, "Sana söylüyorum," diyor. zaman içindeiki dakikalar, "bu sayılar Yapma. Yalan.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca VANTAGE'e on iki milyon dolar yatırdık ve buradan tek bir uygulanabilir ürün çıktığını görmedik."

Ben arkasındaki ekrana bakıyorum. Grafikler. Grafikler.

Öngörülen kayıp eğrileri. Hepsi bulanıklaşıyor.

Denise konferans masasının diğer ucundan, "Kullanıcılar ilk işe alıştırma modülünden sonra işi bırakıyor," diye ekliyor. "Asistan Eva çok mekanik. Yapışkanlık yok. Duygusal bir kanca yok. Dört kez yeniden başlatmayı denedik ve hala bağlantı kuramıyoruz."

Dört yönetici. Tek bir net mesaj: Kapatın.

Willow burada olsaydı, hepsine katılırdı.

Sandalyemde kayıyorum, omuzlarım sinirden geriliyor. VANTAGE'ın geleceğe dönük bölümümüz olması gerekiyordu.

Yeni Nesil Teknoloji ve Büyüme Motorunun Vizyoner Gelişimi. Ekip, Strickland Innovations Group'u Fortune 500'den Fortune 50'ye taşımak için bir araya getirildi.

Bunun yerine, bütçe toplantılarında esprili bir konu haline geldi. Mücadele ediyorlar ve bu bir karmaşa. Şirket bataklığı gibiler, verdiğim her doları batırıyorlar.

"Bak," diye devam ediyor Charles, "neden tereddütlü olduğunı hepimiz biliyoruz. Takımı önemsiyorsun. Bunu anlıyoruz. Ama VANTAGE 3. çeyrek görünümümüzü aşağı çekiyor. Yatırımcılar izliyor."

Yavaşça başımı sallıyorum. Dikkatimi vermeye çalışıyorum, bir çözüm düşünmeye çalışıyorum ama beynim tam olarak odada değil.

Onunla
birlikte.
Amber.

Kaos tanrıçası ve ışık getiricisi. Temellerimi sarsmayı ve beni özüm kadar sarsmayı başaran kız. Hepsi bir anda oldu.

Dün gece zar zor uyudum. Bütün gece onu düşündüm.
O dudaklar... O ağız...

Tanrım, dün gece sonunda uykuya dalmadan önce onun vücudunun benimkine bastırıldığını düşünürken kendimi beş kez okşamış olmalıyım.

O da nereden çıktı? Onun gibi kadınların var olduğunu bilmiyordum.

Kendilerini bana atan kadınlardan payıma düşeni aldım. Kağıt üzerinde iyi olduğumu biliyorum - görünüş, para, CEO unvanı. Pek çok kadın bunu istiyor. Koluma dokunmaları, abartılı kahkahaları, saçımı okşamaları... Ne yaptıklarını biliyorum. Sadece bunların hiçbirini için ne zamanım ne de arzum vardı. Bir kadının hayatıma nasıl girebileceğini anlamadım. Dürüst olmak gerekirse, bir kadına ihtiyacım yoktu.

Ama Amber ile.

Hayatıma nasıl uyum sağlayabilir bilmiyorum. Kare bir çiviye yuvarlak bir deliğe sokmaya çalışmak gibi. Daha farklı olamazdık. Ben yapı ve düzenim, o ise kaos ve dağınıklık. Yürümemeli.

Ama öyle.

İşe yaramasını istiyorum. Onun sığmasını istiyorum. Kahretsin, kare bir deliğe dönüşeceğim. Onun yanında olmak için her şeyi yaparım.

O meleğe zaten takıntılıyım.

Çenemi ovuşturuyorum, Denise'in "...kıdem tazminatı paketleri cömert olacaktır." dediğini duymak için tam zamanında toplantıya geri dönüyorum. En iyi üç mühendisi elimizde tutup geri kalanları işten çıkaracağız."

"Hayır," diyorum, ayağa kalkarak. Herkes dondu kaldı.

"Hayır," diye tekrarladım. "VANTAGE'ı kapatmıyoruz. Henüz değil." Charles boğazını temizler. "Efendim, saygılarımla-"

"Hayır dedim." Sesim sessiz ve kesin. "Bir yolunu buluruz. Dağılabilirsiniz."

Tereddüt ediyorlar ama ben çoktan odadan çıkıyorum.

Bunu otuz üç kişiye yapmayacağım. İşe yaraması için bir yol bulacağım.

Koridorda yürümeye başladığım anda düşüncelerim Amber'a geri dönüyor. Sanırım artık benim hayatım bu. Odaklanmam gitti. Dikkatim yok oldu. Her düşünce ve duygu onun etrafında dönüyor.

Dehşete kapılmalıyım ama bu his elektrik gibi. İnanılmaz bir şey. Sanki içimde bir şeyler değişiyor. Çok uzun zamandır uykuda olan bir şey *uyanıyor*.

Ben düşünmeden duramıyorum onun nerede olduğunu, ne olduğunu. Ne yaptığını, kiminle konuştuğunu.

New York büyük ve tehlikeli bir şehir ve masum ve güven dolu Amber'imin bu şehirde tek başına dolaştığını düşünmek nabzımın hızlanmasına neden oluyor. İçim kıpır kıpır oluyor. Kızımı korumak için duyduğum ilkel bir ihtiyaç göğsümü sıkıştırıyor ve ellerimi titretiyor. Onun yanında olmalı, onu korumalı, ona göz kulak olmalıydım. Burada olmaktan nefret ediyorum.

Numarasını almalıydım. Ne düşünüyordum ki?

Onu almak için Willow'u aramayı düşünüyorum ama Amber tatilinin ilk sabahında kız kardeşini ararsam derimi yüzer.

Masasının önünden geçerken Cassandra başını kaldırıyor ve derin bir iç çekiyor.

Gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Yanından geçiyorum ama bilgisayarında bir şeyler yazarken duruyorum. Amber'ın sözleri kafamın içinde uçuşuyor.

Çalışanlarınızı iliklerine kadar çalıştırmaktan bıktınız mı?

"Bir şeye mi ihtiyacınız var Bay Strickland?" Arkamı dönüp masasının yanında durduğumda Cassandra soruyor.

Temel insan terbiyesinden bahsediyorum. O da bir insan ve bu ofis insan kurban etme üzerine kurulu değilse, arada bir gece yarısından önce gitmesine izin vermeyi düşünebilirsiniz.

"Dün seni terslediğim için özür dilemek istiyorum." söyle. "Jones'un raporu üzerine. Bu yersiz ve kabaydı. Özür dilerim."

Ne yapacağını bilemez bir halde bana göz kırparken ağzı açık kalıyor.

"Oh. Um. Sorun değil."

"Çok çalıştığını biliyorum." Temkinli bir şekilde başını sallıyor.

"Cuma günü izin al."

Gözleri panik içinde büyür. "Kovuldum mu?"

Tanrım. Bu zavallı kıza ne yaptım ben? Amber haklıydı. Her konuda haklıydı.

"Hayır, kovulmadın," diyorum yumuşak bir ses tonuyla. "Sen değerli bir çalışanımızsın ve sana sahip olduğumuz için mutluyum."

Şimdi de kızarıyor.

"Teşekkür ederim Bay Strickland," diyor kolyesiyle oynarken.

Cüzdanımı çıkarırken ona "Spaya ya da güzel bir yere git," dedim. "Ve bunu şirket kartına yaz."

Masasına bırakıyorum ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü çok şaşırmış görünüyor. Kredi kartına sanki alev alacakmış gibi bakıyordu.

"İstersen bir arkadaşını getir. Ve biraz eğlenin."

Sözcüklerini bulamadan uzaklaşıyorum.

Ofisimin kapısını iterek açtım ve-

~~Vay~~ anasını.

İşte orada.

Amber Fletcher.

Masamda.

Sandalyemde yavaşça dönüyorum.

Sanki buranın sahibiymiş gibi
sırıttırıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ağzımdan kaçırıldım.

Yanlış bir kelime seçimi oldu ama onu gördüğüm için çok
şaşırdım. Gerçek olduğundan emin olmak için ona dokunmam
gerekiyormuş gibi hissediyorum.

"Seni kaçırmak için buradayım."

Dudaklarım kendime rağmen bir
gülümsemeyle kıvrılıyor. "Beni dışarı mı
atacaksın?"

"Evet," diyor ayağa kalkarken, hatırladığımdan daha da
inanılmaz görünüyor. "Hiç okulu astın mı?"

"Yaptığımı söyleyemem."

Masamın etrafında dolaşırken ateşli gözlerim onun çarpıcı
vücudunda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Üzerinde ayçiçekleri
olan beyaz bir güneş elbisesi var ve nereye bakacağımı
bilemiyorum - uzun çıplak bacakları önde gidiyor, ama o
yuvarlak göğüsleri ve kalın tatlı kalçaları da kesinlikle yarışta.
Hepsini yeterince hızlı alamıyorum.

Kahverengi saçları gevşek ve dalgalı. Kahretsin, ellerimi
saçlarına daldırmak ve ağzını kendime çekmek istiyorum. Ona
yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, ama bu lanet cam
duvarlar ve kapılarla dolu yoğun ofisimde hiçbirini
yapamıyorum.

Öğleden sonra ışığında ıslıl ıslıl görünerek yanıma
yaklaşırken, "Bugün bu değişiyor," diyor. Bu kadına hayranlık
duyuyorum. Nasıl gerçek olabilir? "Dışarı çıkıyoruz."

Onunla her yere giderim.

Gülümsemesi soluyor. "Dün gece o şekilde ayrıldığım için
özür dilerim," diyor teslim olmuş bir ses tonuyla. "Görev çağırdı
ve ben de panikledim."

Bileğini büyük elimle nazikçe tutup kolunu çeviriyorum. Mükemmel tenindeki taze çizikleri görünce irkildim.

"Sanırım Munchies ilaçlarını almak istemedi?" "Hayır," diyor gülerek. "O yapmadı. Ama tüylü küçük piç onları yine de aldı."

Gülüyorum. Onu görmenin verdiği mutluluk ve rahatlama ılık bir dalga gibi göğsüme doluyor. Burada olduğuna inanamıyorum. Bu kadınla büyülu bir gün daha geçireceğime inanamıyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Önce seni bu takım elbiseden kurtarmak için bir giyim mağazasına gidelim," diyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek ve acele etmeden. "Yine de bunu çöpe atmayacağız. Bu erkeksi seksiliğe karşı işlenmiş bir suç olur. Sana normal sivil kıyafetler giydirdikten sonra Yankees maçına gideceğiz."

Kaşlarımı kaldırıyorum, yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. "Yankee Stadyumu'na hiç gitmedim."

Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor. "Tabii ki yapmadın, ama bugün bu değişiyor."

Kız arkadaşım elimden tutup beni kapıya doğru çekti. Ona hiç karşı koymadım.

İki saat sonra şortum, koşu ayakkabılarım ve Yankees tişörtümle stadyumun en iyi özel locasında oturuyorduk. Zengin tanıdıklarımın birinden rica ettim.

Ama yeni Yankees şapkasıyla çok seksi görünen Amber bundan etkilenmez.

"Aklımdaki bu değildi," diye fısıldıyor kutunun etrafındaki takım elbiseli diğer iş adamlarına ve kadınlara bakarken.

"Burası beyzbol dünyasındaki en iyi özel loca!"

"Çok sıkıcı," diyor omuzları çökmüş bir halde. "İnsanların nasıl eğleneceğini bildiği ucuz koltuklara gitmek istiyorum."

Ona hayır diyemem.

Biz de kalkıp gizlice tribünlere girdik. Tribünde bira satan adamdan büyük biralar alıp her yaştan ve her tipten Yankees taraftarıyla çevrili boş koltuklara oturuyoruz. Biz otururken Yankees atıcısı bir vurucuyu oyun dışı bırakıyor ve Amber arkasındaki çocuğa beşlik çakıyor.

"Bu daha iyi," diyor, kalabalığı tararken gözleri heyecanla parlıyor. Ben sadece ona bakıyorum. O mükemmel. Gözlerimi ondan alamıyorum.

Kahverengi saçları açıkken iyi görüldüğünü düşünüyordum ama o Yankees şapkası bana gerçekten bir şeyler yapıyor. Bu kız karşı konulmaz.

Biradan bir yudum alırken dudaklarının plastik bardağa dokunuşunu izliyorum ve o dudakların sert sikimin etrafını sardığını hayal ederek inliyorum. Tanrım, o ağza neler yapardım neler...

"Peki, toplantınız ne hakkındaydı?"

"Ha?" Kirli düşüncelerimden sıyrılarak "Ne?" diyorum.

"Cassandra bir toplantıda olduğunu söyledi," diye devam etti.

Atıcı bir atış yapıyor ve Amber yanındaki kıza beşlik çakıyor. "Dünya hâkimiyeti hakkında mıydı? Strickland Innovations Group ilk olarak hangi kıtayı ele geçirecek?"

"Geliştirmekte olduğumuz bir programla ilgiliydi, ancak epik bir başarısızlık oldu."

Ona biraz anlattım, kolay sindirilebilir olmasına çalıştım.

"Yani kimse zavallı Eva'yı sevmiyor mu?" diyor alt dudağını şişirerek. "Telefonunda var mı? Bir bakayım."

İnteraktif avatarı açtım ve telefonu uzattım.

"Merhaba Eva," diyor neşeli bir sesle. "Huysuz patronumla sorun yaşıyorum. Elektronik tablolar hakkında bana bağırıp duruyor."

Eva'nın robotik sesi, *"İşte elektronik tabloları uygun bir şekilde ele almanın üç etkili yolu,"* diyor. Amber'ın kafasını aştığını söyleyebileceğim kurumsal jargonla konuşmaya devam ediyor.

Amber telefonu geri verirken gülerek "Evet," diyor. "Neden kimsenin kullanmadığını anlayabiliyorum. Eva berbat."

"Verimli ve insanlar onu doğru kullanırsa üretkenliği artırmaya yardımcı olabilir," diyorum savunmacı bir şekilde.

"Ama onu kullanmıyorlar," diyor sanki çok acı bir şekilde belliymiş gibi. "Çünkü o sıkıcı biri. Şirketler normal insanlarla doludur. Normal insanlar eğlenmeyi sever. İş yerinde bile. Onu eğlenceli hale getirin ve insanlar onu kullansın."

Gürültülü bir çatırtı duyuldu ve etrafımızdaki tüm bölüm ayağa fırladı.

"Geliyor!" Amber kolumdan tutup beni yukarı çekti.

Ayağa kalkıp havaya bakarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Beyzbol topu yere düşüyor ve ben onu yakalamak için uzanıyorum. Etrafımdaki herkesten daha uzunum, bu yüzden avantajlıyım. Önümdeki adamı yere düşürüp birasını döküyorum ama topu yakalıyorum. Top avucuma çarpıyor ve herkes alkışlarken parmaklarımı etrafına sarıp göğsüme doğru çekiyorum.

Amber'ın ağzı açık kalıyor ve bana bir süper kahramanmışım gibi bakıyor.

Topu ona veriyorum ve o da bana dönmeden önce hayranlıkla topa bakıyor. Gömleğimi tutuyor, beni aşağı çekiyor ve o yumuşak, şahane dudaklarını benimkilerin üzerine yerleştiriyor.

Herkes etrafımızda tezahürat yaparken onu ilk kez tadarken inliyorum. Jumbotrona çıkmış olmalıyız çünkü tüm stadyum patlıyor.

İlk öpücüğümüzün özel olmasını isterdim ama itiraf etmeliyim. Bu da oldukça havalı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Amber

Diç beklediğim gibi değil. Stadyumdaki kaostan sonra, bir arabadan sosisli sandviç alacağımızı ya da erişte yiyeceğimizi düşünmüştüm.

kaldırımında. Ama her nasılsa, işte buradayız; West Village'ın ara sokaklarından birine sıkışmış sessiz, küçük bir İtalyan restoranında oturuyoruz; tepemizde tel ışıklar ve pencere kenarlarında pişmiş toprak saksılarda taze otlar büyüyor.

Çok hoş. Ve romantik.

Ve taktığım Yankees şapkası için fazla güzeldi. Logan'ın benim için aldığı beyzbol topunu ve yeni şapkamı Logan'ın o gün için kiraladığı Rolls Royce'a koydum, şoförü de muhtemelen şu anda telefonunda Soduko oynuyor.

Burayı öylece dolaşarak, rastgele sokaklarda el ele tutuşarak bulduğumuza inanamıyorum. Bu şehrin güzelliği ve Logan'ın ben hayatına girene kadar hiç fark etmediği bir şey bu; her köşede saklı bir sihir var. Sadece dışarı çıkıp onu aramanız gerekiyor.

Bu küçük restoran, marinara icat edildiğinden beri buradaymış gibi sessiz ve rüzgarlı bir sokağın köşesine sıkışmış. Duvarlar sıcak tuğla, zamanla yıpranmış ve aynı ailenin nesilleri olduğunu tahmin ettiğim siyah-beyaz fotoğraflarla kaplı - uzun masaların etrafında gülüyor, bebekleri tutuyor ve makarnayı olimpik bir spormuş gibi döndürüyorlar. Sadece kokusu bile çocukluk travmalarını iyileştirebilir: taze fesleğen, kaynayan domatesler ve kavrulmuş sarımsak.

Arka tarafta küçük bir müzisyen üçlüsü çalışıyor. Birinin akordeonu, diğerinin mandolini var ve sonuncusu kadife sesli yaşlı bir adam yumuşak, yavaş İtalyan baladları söylüyor. Bir üzüm bağında torunlarına bağırان bir dede gibi görünüyor ama sesi güzel ve biraz da yürek parçalayıcı. Tüm mekânı yerden biraz yüksekte süzülüyormuş gibi hissettiriyor.

Garsonların yanaklarınıza öptüğü ve kimin daha iyi köfte yaptığını tartıştığı türden bir restoran - Mama mı Nonna mı?

Bana ailemi düşündürüyor.

Sadece şimdi benim değil, bir gün benim de istediğim türden. Gürültülü, sıcak, aşırı ilgili, çok fazla sarılan ve daha da çok yiyen türden. Ebeveynlerimi büyükanne ve büyükbaba olarak görmek için sabırsızlanıyorum, küçük çocuklarımı kucaklıyor ve Noel'de onları şımartıyorlar. Ve hayalimde, bu adam tam yanımda duruyor.

Masanın karşısındaki Logan'a bakıyorum. "Ailen nasıl biri?"

Kırmızı şarabından yavaşça bir yudum alıyor ve düşünüyor. Onda en çok sevdiğim şey bu. Yavaş ve düşünceli. Kelimelerini dikkatle seçiyor ve konuşmadan önce düşünüyor. O, benim hiç susmayan boşboğaz ağzımın tam tersi.

"Annem Florida'da yaşıyor," diyor. "Erkek arkadaşı Mitch ile birlikte. Onu yeterince göremiyorum."

"Nasıl olur?"

O büyük seksi omuzlarını silkiyor. Siyah yakalı gömleği ve mükemmel bir şekilde dikilmiş kömür rengi pantolonu içinde nefis görünüyor, kolları o kışkırtıcı ön kollara kadar kıvrılmış. Şehirdeki en iyi manzaraya sahibim.

"Ben Mitch'in en büyük hayranı değilim, o da benim en büyük hayranım değil."

"Ah," diyorum, onu gitmek istediğinden daha fazla zorlamak istemiyorum. Bu adamın kolay kolay açılacak bir tip olmadığını söyleyebilirim. Ama çocukluğunu merak ediyorum. Bu adamla ilgili her şeyi merak ediyorum. "Sen büyürken annen nasıl biriydi?"

Güzel şarkı biter ve restorandaki herkes kibarca alkışlar.

Büyükbaba başka bir şarkıya başlayana kadar sessizlik olur ve sessiz konuşmalar devam eder.

"Onun için çok zordu" diyor. Vücudunu dolduran ağırlığı görebiliyorum. Hiç şüphesiz onun için de zordu. "Babam bizi hiçbir şey bırakmadan terk etti. Öylece ortadan kayboldu. Annem denedi ama... Dünya parasız ve eğitimsiz bekar annelere karşı pek nazik değil. Araba parçaları üreten bir fabrikada iş buldu ama işten çıkarılınca bu bizi çok etkiledi. Yardım edecek bir ailemiz yoktu ve hiçbir güvenlik ağıımız yoktu. Bir ay Philly'de küçük bir dairede yaşıyorduk. Bir sonraki ay ise onun arabasında uyuyorduk."

Göğsüm sıkışıyor. "Logan..."

Başını sallıyor, merhamet beklemiyor.

"Dokuz ay sürdü," diye devam ediyor. "Kiliseye ya da büyük mağazaların otoparklarına park ederdi. Torpido gözünde ıslak mendil bulundururdu. Geçici bir şeymiş gibi normal hissettirmeye çalıştı." Sesi düşüyor. "Ama uzun süre orada kalacağımızı biliyordum."

Zar zor nefes alabiliyorum. Hiçbir fikrim yoktu. Logan Strickland'ı düşündüğümde aklıma zenginlik ve lüks geliyor, bir arabanın arka koltuğunda yaşayan korkmuş küçük bir çocuk değil. Onun bu yönünü bilmiyordum ama daha fazlasını duymak istiyorum. Onun her yönünü bilmek istiyorum.

"Bunu hiç kimseye söylemedim." Bana baktığında göğsümde bir şeyler kopuyor.

Sadece cehennemi yaşamış olması değil. Bana bunu gösterecek kadar güvenmesi. Adamın arkasındaki korkmuş küçük çocuğu görmeme izin vermesi. Zırhın arkasındaki yarayı.

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Bir saniye kıpırdamıyor ama sonra avucunu yukarı çeviriyor ve parmaklarını benimkinin etrafında dolaştırıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Bu yüzden işimi bu kadar ciddiye alıyorum," diyor. "Bu yüzden bu kadar çok çalışıyorum. Bunun bir daha olmasını istemiyorum ve bunu kesinlikle başkasına yapmak istemiyorum."

"Sen iyi bir adamsın Logan," diyorum, çünkü bunu duymaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Bunu yeterince sık duyduğunu sanmıyorum.

O koyu kahverengi gözler benimkilerle buluştuğunda ürperiyorum.

Beni izleyişinde bir şey var - gözlerindeki açlık ve sahiplenme... Belki de... Belki bu gerçekten işe yarayabilir diye düşündürüyor.

Belki de birbirimize aittir. Belki de zıt kutuplar sadece birbirini çekmez, aynı zamanda birleşebilir de.

"Sürprizlerle dolusun," diyorum.

"Sıkıcı olduğumu sanıyordum," diyor alaycı bir sırıtışla.

"Sıkıcı olmaktan başka bir şey değilsiniz Bay Strickland." O Bana karşı savunmasızdı ve şimdi ona karşı savunmasız olma sırası bende. "Sen başıma gelen en heyecan verici şey olabilirsin."

Gülümsüyor. Tehlikeli bir gülümseme. Her şeyi bırakıp New York'a taşınmak gibi bir gülümseme. Dün olmadığı kadar rahat. Hâlâ keskin, hâlâ hükmedici ama şimdi onda korunmasız bir şey var. Sanki unvanının altındaki adamı görmeme izin veriyor.

Ve gördüklerim hoşuma gitti.

"Bana mahrem bir şey söyle," diyor parmak ucuyla bileğimde nazik daireler çizerken, tüylerim diken diken oluyor. "Senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey."

Oraya gitmek isteyip istemediğimi merak ederek derin bir nefes alıyorum. İsteddiğimi fark ettim. Onunla *her yere* gitmek istiyorum.

Yakınına eğildim ve sesimi alçak tuttum. "Ben bakireyim."

Çenesi geriliyor ve kara gözleri beni izlerken ayak parmaklarımı kıvrandıran bir saygıyla doluyor.

Hiç doğru gelmedi. Biriyle bu kadar samimi ve savunmasız olmak için ona güvenebileceğimi hiç hissetmedim.

Eskiden bu kadar seçici olduğum için kendimde bir sorun olduğunu düşünürdüm. Beklediğim için. Daha fazlasını istediğim için.

Ama şimdi biliyorum, sadece *onu* bekliyordum.

Benim tipim karın kasları olan bir parti çocuğu ya da ağzından sigara sarkan pasaklı bir patenci değil.

Benim tipim *bu*.

Huysuz, takıntılı, iş bağımlısı ve sadece bana açılan bir kalbi olan patron bir adam.

İstemediği zamanlarda bile onu gülümsetebilmeyi seviyorum. Ve onu güldürmek? Her seferinde piyangoyu kazanmış gibi hissediyorum. Keşke o gür sesi bir şişeye koyabilsem ve enerjiye ihtiyacım olduğunda çalabilsem.

Birbirimiz için yaratılmışız gibi hissediyorum. Sanki biz sadece *uygun*.

"Bu konuda ne düşünüyorsun?" Ona utanarak soruyorum, umuyorum ki yüzüme gülmüyor.

Kirli sakallarıyla kaplı seksi çenesini ovuşturuyor ve yaklaşıyor. "Sanırım bunu çok uzun süre söyleyemeyeceksin."

Sözleri karşısında tüm vücudum geriliyor.

Ayağımla bacağına dokunuyorum ve alçak sesle sahiplenici bir hırıltı çıkarıyor. Verdiği söz üzerine içimdeki ısı dönüyor ve kalçalarımın arasında zonkluyor.

Masamız birden elektriklendi. Hava şehvetle yoğunlaşıyor.

"Size tatlı getireyim mi?" diye soruyor garson kız tabaklarımızı alırken.

"Hayır," diyor Logan ateşli gözleri benimkilere kilitlenmiş, sesi alçak ve sert. "Benim evimde tatlı yiyeceğiz. Hesap lütfen."

Beni bu fazlasıyla seksi alfa adamla yalnız bırakırken sertçe yutkunuyorum.

Karıncalanan bedenimde bir ürperti dolaşıyor. Evde yemeyi planladığı tatlının ne olduğunu bilmiyorum ama ben olsam şaşırmazdım.

Çabucak ödüyor ve sonra ayağa kalkıp elini uzatıyor.

Şimdi gidebilirim. Kaçabilir ve asla arkama bakmayabilirim. Ama bunun neresi eğlenceli?

Güçlü elini tuttum ve ayağa kalktım.

Dışarıda beni kendine doğru çekiyor, sanki bana sahipmiş gibi kolunu belime doluyor. Sanki gitmeme izin vermeyecekmiş gibi. Sanki kaçma şansım gelmiş ve gitmiş gibi. Artık onunum.

Konuşmuyoruz. Konuşmamıza gerek yok.

Gözlerimiz her şeyi söyler; sıcak, aç, kaçınılmaz.

Arabanın kapısını açtı ve kalbim küt küt atarak içeri girdim.

Çünkü tam olarak nereye gittiğimizi biliyorum. Tam olarak ne yapmak üzere olduğumuzu biliyorum.

Ve daha fazlasını hiç istemedim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Amber

W Logan'ın çatı katı süitine iki adım bile atamadan dudaklarımız tekrar birbirine yapıştı, sertçe öpüşüyorduk.

Duvar.

Büyük pazusunu kavrayıp canımı kurtarmak için tutunurken diliyle inliyorum.

Elleri kendine engel olamıyormuş gibi her yerde; belimi kavriyor, aşağı kayarak kıcımı avuçluyor, sanki bana sahipmiş gibi boynumun arkasına dolanıyor. Ağzına doğru inliyorum ve o da derin ve sert bir şekilde inliyor, ayak parmaklarıma kadar bir ürperti gönderiyor.

Tamamen sıcak, kaslı ve ihtiyaç dolu. Her santimi sert - göğsü, kolları, sert ve kalın aleti karnıma bastırıyor, sanki umutsuzca tüm bu giysi katmanları arasından bana ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor.

Hiçbirine doyamıyorum.

Sıcak ağzını, güçlü ellerini, saçını çekiştirdiğimde çıkardığı şehvetli hırıltıyı.

Sanki bunun için açlık çekiyormuş gibi beni öpmesi.

Benim için açlıktan ölüyor.

O çok ateşli.

Daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Hiç bu seviyede bir tutku hissetmemiştim. Sanki ben onun özlemini çektiği bir uyuşturucuymuşum ve sonunda ilk gerçek vuruşunu yapıyor.

Kalçalarımı ona doğru çevirdiğimde ve ne kadar sert olduğunu hissettiğimde, nefesinin altında bir lanetle ayrılıyor.

"Bekle," diye mırıldanıyor, geri adım atarken zor nefes alıyor.

Orada öylece duruyorum, sersemlemiş, telaşlı ve yanmama iki saniye kala aceleyle şömineye gidip onu yakıyor. Turuncu bir parıltı onu aydınlatıyor ve Bay Logan Strickland'ın daha seksi olabileceğini düşünmediysem, çok yanılmışım.

Duvara yaslanıp nefesimi tutmaya çalışıyorum, kalçalarımı sıkıyorum çünkü göbeğim zonkluyor. *Zonkluyor*. Aşağıdaki her şey onun için *ağrıyor*.

Aceleyle duvardaki kontrol paneline gider ve birkaç düğme daha. Işıklar yanıyor; yumuşak, seksi, altın rengi bir parıltı.

Oh.

Tama

m.

Bu çok daha iyi. Logan gibi seksi bir adamla birlikteyken, neyle çalıştığını görmek istersin. Her detaya hayran olmak istersiniz.

Gözlerimi ondan ayırıp odayı hızla tarıyorum. Ejderhanın inindeyim ve her şeyi kavramak istiyorum. Bu gizemli adam hakkında her şeyi öğrenmeyi çok merak ediyordum ve evinin neye benzediğini merak ediyordum. Hayal ettiğimden daha da lüksmüş.

Muhteşem... ve *O* da öyle.

Büyük pencereler şehrin silüetine bakıyor, ışıltılı ışıklar kilometrelerce uzanıyor. Mobilyalar karanlık ve şık ama yine de rahat, milyarderlerin bekâr evi fantezilerinden fırlamış gibi. Şömine devasa bir soyut tablonun altında usulca çıtırdıyor ve *mutfak* -vay canına- şu ünlülerin mutfaklarında gördüğüm mutfaklardan daha güzel.

videolarında ya da süslü dergilerde görmedim. Sub-zero buzdolabı, korkak retro görünümlü fırın, kuvars tezgahlar ve içinde en az iki yüz şişe olması gereken duvara gömülü uyumlu bir şarap dolabı.

Burası, aşırı büyümüş bitkileri, çatlak mutfak fayansları ve gıcırdayan dolapları olan evimdeki küçük evime hiç benzemiyor.

Ama bir şekilde şimdiden evim gibi hissettiriyor. Kendimi burada hayal edebiliyorum.

Bu manzaraya uyanmak. Bu mutfakta yemek yapmak. O kocaman kanepede, huysuz bir CEO'nun beni bir battaniye gibi sarıp sarmalamasıyla kucaklaşmak.

Buna hiç aldırılmazdım. Bu düşünceyle vücudum daha sert atıyor.

Ziyarete gelen sokak kedilerini özlerdim ama içimden bir ses Logan Strickland'ın onların yerine kıvrılıp yatmaktan çok mutlu olacağını ve fazla yaklaşanlara tıslayacağını söylüyor.

Oda aşka hazırlanırken, ateşli aşkım dönüyor ve dünyanın en ateşli bakışlarıyla beni mahvediyor.

Sinsi bir panter gibi pürüzsüz ve şık adımlarla yaklaşırken sertçe yutkunuyorum. Tanrım, bu adam beni bütünüyle yutacak ve ben bunun her saniyesinden zevk alacağım.

Çok iyi görünüyor. *Fazla* iyi. Siyah gömleğinin kolları kıvrılmış, ön kolları esniyor. Saçları dağınık. Gözleri günah kadar sıcak. Beni en yakın yüzeye çivileyip hayatımı mahvetmesine iki saniye kalmış bir adam gibi görünüyor.

Evet, lütfen. *Buna* tamamen varım.

O karanlık gözlerin planladığı her şeye hazırım.

"Seni gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum," diyor dizlerimi titreten o alçak, çakıllı sesiyle. "Ofisime girdin ve tüm dünyamı alt üst ettin."

Kalbim küt küt atarken dudağımı ısırıyorum. "Ben de istiyorum. Ben de seni istiyorum."

Ağzı benimkine çarpıyor ve ben onun içinde eriyorum, kollarım boynuna dolanıyor, ellerim geniş omuzlarında geziniyor. Muhtaç ve sahiplenici elleri önce belimi, sonra kaburgalarımı kavıyor ve sonra yavaşça yukarı kayarak sundress elbisemin üzerinden göğüslerimi avuçluyor.

Başparmakları kumaşın üzerinden meme uçlarıma dokunduğunda inliyorum. Çok hassasım, onun için çok hazırım. Daha önce hiç olmadığı kadar karıncalanıyorlar.

Bir kayışı indiriyor. Sonra diğerini.

Elbisem belime kadar düşerken inliyorum. Sütyenimden taştan göğüslerime uzun uzun bakıyor ve sonra eğilip ağzını üzerime koyuyor. Sıcak dudaklarının köprücük kemiğimi ve omzumu öptüğünü hissettiğimde başımı geriye atıyorum ve tüm vücudum 4 Temmuz gibi aydınlanıyor.

Ellerimi tekrar saçlarına gömüp ağzını yanan tenime dayadığımda sütyenimi çözüyor ve yavaşça çıkarıyor.

Göğüslerim serbest kalıyor ve o hırlıyor, gerçekten hırlıyor. -Onları büyük elleriyle kavrarırken.

"O kadar mükemmel ki," diye mırıldanıyor onlara bakarken. Acaba göğsümde gümbürdeyen kalbimi görebiliyor mu? Daha önce hiç olmadığı kadar çarpıyor.

Sıcak ağzı bir meme ucunun üzerine kapanırken, diğer göğsümü avuçlarken emip yalarken "*Oh*," diye nefes alıyorum. Başım bir iniltiyle geriye düşüyor, parmaklarım kalın saçlarını yumrukluyor ve çekiyor.

Lanet olsun, New York'u seviyorum.

Diğer göğsüne geçiyor ve ben sırtımı eğerek göğüslerimi onun sıcak, mükemmel ağzına ve mutluluk veren diline doğru itiyorum.

Karıncalanan elimi aşağı kaydırıyorum, ona dokunmak istiyorum.

Onu *hissetmek*. Onun da benim kadar tahrik olup olmadığını bilmek istiyorum. O da

Pantolonunun içinde zorlanan uzun, kalın sikine dokunduğum an inliyor ve işte cevabımı almış oluyorum.

Avucumla ereksiyonuna bastırarak biraz baskı uyguluyorum ve sanki yoğunluk çok fazlaymış gibi çıplak göğsümde tıslıyor.

Doğru yapıp yapmadığımdan emin değilim, bu yüzden elimi çekiyorum. "*Hayır*," diye homurdanıyor ve bileğimi çelik bir kavrayışla kavırıyor. O elimi tekrar sikinin üzerine koyuyor. "*Lütfen* durma."

Pantolonunun üzerinden okşamaya başladığımda, hissettirdiği kadar büyük ve uzun olup olmadığını ve bunun nasıl mümkün olabileceğini merak ettiğimde bu kadar tahrik olmasaydım gülümserdim.

Çıplak göğsüme doğru inliyor, sıcak nefesi sert meme ucumu okşuyor. Şimdi bu adamı sarsıyorum. Dizlerini zayıflatıyorum.

Ağzım sulanırken gözlerimi indiriyorum.

Onu görmek istiyorum.

Onu *tatmak* istiyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, kalbim küt küt atıyor, ellerim kemerinde.

"Lanet olsun," diye tıslıyor ve saçlarını avuçlarken başını geriye atıyor.

Kemerini çekip fermuarını indirdiğimde gözleri hızla aşağıya iniyor, sanki ona sunacağım erotik gösterinin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyormuş gibi.

Bunun olduğuna inanamıyorum. Bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyorum.

Ama hiç tereddüt etmeden pantolonunu indirdim ve boxer külotunun içine uzandım, istekli elimi büyük kalın sikinin etrafına sardım.

Onu çıkardığımda tısladı.

"*Vay* canına," diye fısıldıyorum yüzümün önünde yükselirken.

Dilim onu tatmak için can atarken, her uzun ve güçlü santimini hayranlıkla seyretmek için onu elimde tutuyorum.

O çok sert. Çok güzel. Bu alet nefes kesici. Tam anlamıyla.

Huşu içinde ona bakarken nefes alamıyorum. Çok büyük. *Çok* büyük.

Uzun, damarlı, ve kalın yeterince ki parmaklarım etrafına dokunmaya yaklaşıyor. Ve kafa -Tanrım, o güzel kafa- şişmiş ve kayganlaşmış, karnımda bir şeylerin çırpınmasına neden olan derin bir pembe t o n u n d a kızarmış.

Ucunda bir damla precum kabarıyor, sonra dökülüyor, sırttan aşağı kayıyor ve shaftını takip eden kalın, kabarık damarlardan birine takılıyor. Ardından bir damla daha, sıcak sıcak parmak eklemlerime damlıyor.

O muhteşem. Her santimi.

İri, erkeksi taşakları aşağıda sarkıyor, sıkı ve dolu, aldığı her ağır nefeste sanki tüm o ısıyı serbest bırakmaya saniyeler kalmış gibi sallanıyor. *Benim* için. *İçine*

Bu cazip düşünceyle ürperiyorum.

O kadar sert ki acı verici görünüyor. O kadar kalın ki ağzımı sulandırıyor. O kadar mükemmel ki ayak parmaklarımda hissediyorum.

Ve bana bakışı -sanki bir sonraki nefesi benmişim gibi, sanki böyle gerilmesinin sebebi benmişim gibi- her yerimi sızlatıyor.

"Lanet olsun Amber," diye homurdanıyor, sırtı duvara çarparken sesi boğuklaşıyor. "Beni öldüreceksin kızım."

Elimi sıkıyorum ve okşamaya başlıyorum -bir kez, iki kez- seksi çenesinin sıkılmasını izliyorum. Üç kez ve sonra öne eğilip ucundaki bir damla prekumu yalıyorum.

Tüm vücudu titriyor.

"Çok büyüksün," diye fısıldıyorum. "Çok ateşli..."

"Sen hayatımda gördüğüm en ateşli şeysin," diye homurdanıyor.

"Gömleğini çıkarır mısın?" İnliyorum. Göğsünü, karın kaslarını ve o lezzetli kollarını görmek istiyorum. *Günlerdir* o gövdenin hayalini kuruyorum.

Hiç tereddüt etmiyor. İki düğmeyi açıyor, ama Çok uzun sürdüğü için gömleğini çekip açıyor ve diğerlerini koridora savuruyor.

Önümde mükemmel şekilde yontulmuş karın kaslarını gördüğümde bir nefes çekiyorum. O kocaman göğüs... O omuzlar... O kollar... Kahretsin, nereye bakacağımı bilemiyorum.

Elimi karın kaslarında gezdiriyorum, avucumdaki ve karıncalanan parmak uçlarımdaki derin çıkıntıları hissediyorum, ta ki o gözlerini kapatıp elimdeki işten uzaklaşarak ona acı veriyormuşum gibi inleyene kadar. Onun da en az benim kadar rahatlamaya ihtiyacı olduğunu fark ediyorum ve tüm odağımı tekrar onun zonklayan büyük sikine veriyorum.

Ve yavaşça ağzıma attım.

Onu dudaklarımın arasında kaydırırken ikimiz de inliyoruz, çevresi çenemi ağrıtabilecek kadar geriyor. Ama acıyla savaşıyorum, onun için, kendim için ve denesem de duramayacağım için.

Her *şey çok* güzel. Çok erotik.

Tadı. Sıcaklığı. Dilimin üzerindeki ağırlığı... Hepsi çok fazla. Ağzımı ileri geri hareket ettirmeye, yalamaya, emmeye ve her santimini keşfetmeye başladığımda onun etrafında inliyorum.

Seksi gözlerinde parıltıyan o çaresiz bakışla beni izliyor. Artık ona ait olduğumu söyleyen karanlık, sahiplenici bir açlıkla dolup taşıyorlar. Tamamen katılıyorum.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye inliyor, saçlarımı kavlıyor ama canımı yakacak kadar sert değil. Sadece *onun* olduğumu anlamama yetecek kadar. "Bana kancanı takmışsın kızım. Sana biraz takıntılıyım."

Sadece biraz... Sanırım bunu düzeltebilirim.

Bundan sonra, yüzde yüz, tamamen takıntılı olacak. Tam istediğim gibi. Onunla olduğum gibi.

Dilimi kullanarak her sert santimini kaplamak için ağzımı onun şaftında yukarı ve aşağı doğru çalıştırmaya başladım. İlk başta yavaş ilerliyorum, onu anlamaya çalışıyorum, gırtlaktan gelen seslerinin bana rehberlik etmesine izin veriyorum - o derin, harap inilti, keskin nefes tıslamaları, baskın hırıltılar.

Ve ismimin umutsuz fısıltıları. En çok bunu seviyorum. Sanki kontrolünü kaybetmesine neden oluyormuşum gibi "*Amber*" demesini.

Onu daha derine iterken amım ağrıyor, kaslı kalçaları ellerimin altında geriliyor.

Onu boşaltmak istiyorum. *Benim yüzümden* kontrolünü kaybettiğini hissetmek istiyorum.

Onu *tatmak* istiyorum. Her şeyini.

Yaklaştığında, okşuyorum, emiyorum ve onu sınırın ötesine itmek için elimden geleni yapıyorum.

"Siktir Amber," diye tıslıyor dişlerini sıkarak, tam patlamak üzereyken.

Başını geriye atıp kalçalarını iterken saçlarımı sıkıca kavırıyor ve şimdiye kadar duyduğum en seksi hırıltıyı çıkarıyor. Ağzıma boşaldığında amım zonkluyor, sıcak ve lezzetli döllere doluyor.

Onu yutarken inliyorum, izin verdiği sürece ağzımda tutarken göğsümü ısıtan sıcaklığı hissediyorum.

Ama ben daha nefesimi tutamadan, delirmiş bir adam gibi beni ayağa kaldırıyor ve hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor. Beni odanın bir ucundan diğerine taşıırken ve sonra kanepeye bırakırken ne olduğunu bile anlamıyorum.

Oh. Bu.

Dizlerimi tutup bacaklarımı açarken önümde dizlerinin üzerine çöküyor.

Elbisemi yukarı kaldırıp nemli iç çamaşırımı ortaya çıkarırken amım sızlıyor. Gözlerindeki o bakış... Lanet olsun, sırf bu yüzden bile boşalabilirim.

Eğilip külotumun üzerinden amımı öptüğünde "*Oh,*" diye nefes nefese kalıyorum. Vücudumda dalgalanan bir titreme gönderiyor.

"Sen benimsin," diye homurdanıyor ve iç çamaşırımı kalçalarımın iki yanından tutarken bana bakıyor.

"Biliyorum," diye sızlanıyorum. "Her zaman öyleydin."

O Yanks benim külot aşağı ve fırlatır onlar beni bir hediye gibi açarak.

İlk kez en mahrem bölgeme bakmasını izlerken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Şehvet onun koyu seksi gözlerini dolduruyor. Ama bu sadece şehvet değil. Huşu. Bu bir hürmet. Yoğun, boyun eğmeyen bir *ihtiyaç*.

Her zaman bir erkek sonunda bana böyle baktı, ama ben utangaç değilim. Tahrik oldum. *Bu yüzden*

açtım. Bakmasını istiyorum. Görmesini istiyorum.

Elini yüzünde gezdiriyor, sanki daha önce hiç bu kadar samimi bir şey görmemiş gibi çıplak amıma bakıyor. Çok mükemmel. Yani *onun*.

Sonra ağzını indirir.

Ve ben parçalanıyorum.

"*Siktir!*" Çığlık atıyorum, saçlarını tutuyorum, kalçalarım başının etrafında kilitleniyor, sıcak mükemmel ağzı bana ilk kez dokunuyor.

Saf mutluluk. Akıl almaz. Her şeyi tüketir.

Sıcak dilinin *içimde*, üzerimde aşağı yukarı kaydığını hissederken nefesimi tutuyorum. Bacaklarım titremeye başlıyor. Daha fazlası için ağlıyorum.

Aşağıdan başka gidecek yer kalmayana kadar dili beni daha da yukarı çıkarıyor.

"*Logan*," diye bağıryorum, beni mümkün olduğunu hiç bilmediğim yeni zirvelere taşırken. "*Siktir!*"

Durmuyor. Cevap vermiyor.

Beni yalamaya, emmeye ve yutmaya devam ediyor.

ONUNCU BÖLÜM

Logan

T Kukusu *ilahi*. Hayatımda hiç bu kadar bağımlılık yapan bir şey tatmamıştım.

Amber'ın bacakları omuzlarıma asılı, yüzüm ise onun yumuşak, titreyen kalçalarının arasına gömülü. Sanki istediğim tek şeymiş gibi aını *yalayıp yutuyorum*.

Ve şu anda öyle.

Seksi kızım inliyor, parmakları kanepenin minderlerini tırmalarken kalçaları ağzıma doğru yuvarlanıp bükülüyor. Klitorisini yalıyorum, sırf sarsıldığını hissetmek için emmeden önce dilimle daireler çiziyorum.

"*Logan*," diye soluk soluğa bağılıyor, sesi çoktan harap olmuş. "Yapamam... Bu çok... *Fuuuccckk*."

Yalamalarım arasında sırtıyorum, onu nasıl delirttiğimi seviyorum.
onun beni yaptığı gibi.

Ama sırtışım çabucak kayboluyor ve tekrar ona dönüyorum, yumuşak ıslak dudaklarını aralıyorum ve içindeki pembeyi yalıyorum.

O artık benim. O çaresiz küçük ses. Bu dar, bakire amcık. Hepsi *benim*.

Bu kızın gitmesine asla izin vermeyeceğim. Eğer şehrimden ayrılırsa, onu takip edeceğime inansa iyi olur. Onun için şirketimden, evimden, tüm hayatımdan vazgeçeceğim. Sırf bunu her gece yapabilmek için her şeyden vazgeçerim.

Çıplak memeleriyle oynayarak bana şov yapmaya başladı. -Ben onun ıslak sıcağını tadarken onları sıkıyor ve masaj yapıyorum. Bu kız ruhumu ateşe verdi. Taş gibi sertleştirdim.

Bacaklarının arasındaki mükemmelliğe bir kez daha hayran olmak için arkama yaslanırken inliyorum. Sıkı ve pırıl pırıl, amı şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Pembe, şişmiş ve ağzımdan sıırılsıklam olmuş. Sikilmek için yapılmış gibi görünüyor. Onun için sahip olduğum her kalın santimi almak için yapılmış.

Tüm çenem onun balıyla ıslandı ve dilimin üzerindeki lezzetli tadı saplantımı daha da derinleştiriyor. Aldığım her derin nefeste onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum. Onsuz yaşayabileceğimi sanmıyorum. Artık yaşayamam. Hayatımda bu güzellik olmadan bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldım bilmiyorum.

O seksi ela gözleri memeleriyle oynarken beni izliyor, şehvetli bakışları omuzlarımda ve kollarımda geziniyor, sikime doğru iniyor.

Beyaz sundress elbisesi beline kadar kıvrılmış, göğüsleri her nefes alışında yükselip alçalıyor. Meme uçları sertleşmiş, göğsü kızarmış, dudakları son öpüşmemizden dolayı ayrılmış ve parlıyor. Harap olmuş masumiyetin resmi gibi.

Ve işim bitmeye yakın bile değil. Onu tatmin etmeyi bitirdiğimde bir hafta uyuyacak.

Uzanıp ayçiçeği elbisesini tutuyorum, başının üzerinden çekip bir kenara atıyorum.

Şimdi kanepemde çırılçıplak yatıyor, şömine ışığında bir tanrıça gibi parlıyor.

O kadar güzel ki acıtıyor. Ve o benim.

Bu inanılmaz gerçeğe hâlâ inanamıyorum. Sadece ben onu böyle deneyimleyebilirim. Sadece ben ona dokunup öpebiliyorum.

ve onu tatmak. Sadece beni. Sonsuza kadar.

Başka kimse yok.

Bu meleği asla bu kadar seksi göremeyecekler. Benden başka hiç kimse ona dokunamayacak. Kimse bacaklarının arasındaki bu etli tatlılığı tadamayacak. Hiç kimse onu ağlatamayacak ya da parçalara ayıramayacak.

Sadece ben olacağım.

Ve daha fazla minnettar olamazdım. Beklediği için, kendini bana teslim ettiği için, kontrolü bana bırakacak kadar bana güvendiği için.

Başımı tekrar aşağı eğip klitorisini yavaş ve yumuşak bir şekilde öpüyorum. Sırılsıklam kıvrımlarını uzun, alaycı bir vuruşla yalarken, dilimi amına doğru düzleştirirken ve ele geçirilmiş bir erkek gibi hırlarken inliyor ve kalçalarını döndürmeye başlıyor.

Çünkü ben öyleyim.

Girişinin etrafında dönüyorum, sıkı küçük bakire deliğiyle alay ediyorum, tüm vücudu titremeye başlayana kadar fiske vuruyorum ve emiyorum.

"Logan-oh lanet olsun-"

Ağzımı klitorisinin üzerine kapatıyorum ve sertçe emiyorum, tıpkı bir parmağımı kaygan sıcaklığına kaydırduğım gibi. Çılgık atıyor ve koltuktan kalkıyor, kalçaları başımın etrafında kilitleniyor.

Bir melek gibi boşalıyor; yüksek sesle, pervasızca, titreyerek ve sanki bildiği tek kelime buymuş gibi adımı haykırarak.

Aminin bana verdiği her son damlayı kucaklıyorum, onu izliyorum ve her çarpıcı ayrıntıyı ezberliyorum.

Hararetli mutluluk vücudunda dolaşmayı bitirdikten sonra, onu koruyucu kollarıma alıyorum ve göğsüme yaslıyorum. Gözleri şehvetten cam gibi olmuştu ve az önce ne olduğunu bilmediği için hâlâ titriyor ve sersemlemişti.

Pantolonumu ayak bileklerimden sıyrırken onu yakınımda tutuyorum ve sonra onu yatak odasına taşıyorum. Kolları onu sarıyor

boynuma dolanıyor ve yüzünü şahdamarıma sıkıştırıyor. Yumuşak iniltileri ısınmış tenimi yıkıyor.

Ben aşık oldum.

Evimden hiç ayrılmasını istemiyorum. Yanıma taşınmasını istiyorum. Uyurken onun güzel yüzüyle uyanmak ve işten eve geldiğimde onun göz kamaştırıcı gülümsemesiyle karşılaşmak istiyorum.

Bunları ona anlatmak istiyorum ama şimdi zamanı değil. Bitirmem gereken bir iş var.

Onu kral boy yatağıma yatırıyorum, ona uzun uzun bakıyorum ve sonra şöminenin kumandasını alıyorum. Tek bir tıklamayla alevler kükreyerek canlanıyor ve çıplak vücudunu altın renginde bir ışıkla yıkıyor.

Benim için bacaklarını açtı. Tereddüt yok. Korku yok. Sadece güven. Sadece istiyor.

Hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Muhteşem saçları yastıklarımın üzerine yayılmış. Dudakları sert öpücüklerimden dolayı ayrık ve kabarık. Muhteşem göğüsleri aldığı her hızlı nefeste yükselip alçalıyor. Kalçaları kaygan, amı parlıyor ve bacakları onu salladığım yoğun orgazmdan dolayı hala seğiriyor.

Ve gözleri... Tanrım, gözleri... Sanki her şey benmişim gibi bana kilitlenmiş.

Bacaklarının arasındaki yatağa tırmanıp üzerine çıkarken sertleşmiş sikimi tutup okşuyorum.

Başımı onun dar, bakir girişine getirdiğimde bana yapışıyor.

İşte bu kadar. Onun ilk seferi.

Bunu asla unutmayacağım. Bunu asla hafife almayacağım.

Sikimin kalın başını onun açıklığına doğru itiyorum ve bakir sığağı beni kavrarken dişlerimi sıkıyorum.

Çok sıkı. Çok sıcak. *Mükemmel*.

Ben biraz baskı uygularken parmakları kollarıma *gömülüyor*, yavaşça, santim santim içeri itiyor, *ovalıyor*, *sahipleniyor*.

"Nefes al bebeğim," diye fısıldıyorum klitorisini elimle ovarken.

Başparmak. "Çok iyi gidiyorsun."

Beni aşağı çekiyor, boynuma doğru nefes alıyor ve ben *daha derine* batarken omuzlarıma yapışıyor. Ben kontrolümü kaybetmemek için mücadele ederken amcığı her santimimi *sıkıyor*. Onu ne kadar hızlı almak istesem de yavaş ve istikrarlı gitmeliyim. Ne de olsa bu onun ilk seferi. Nazik olmak zorundayım.

Amı bir eldiven kadar sıkı. Beni kavrayışı nabzımı hızlandırıyor.

Ben sonuna kadar iterken, kabzasına kadar gömülürken, pelvisim onun tıkanmış küçük klitorisine bastırırken inliyor.

Sonsuza kadar böyle kalabilirim. Bu sıcak, mükemmel yerden hiç ayrılmayabilirim.

"Logan," diye fısıldıyor, sesi titriyor. "ok iyi hissediyorsun. *Büyük* ama iyi."

Alnımı onunkine bastırıyorum ve sonra ağzımı eziyorum. dudaklarına karşı. Dilim içeri girdiğinde nefesi kesiliyor ve sonra inliyor, sanki açlıktan ölüyormuş gibi pcğn içinde eriyor.

"Sen benimsin," diye hırlıyorum açık ağzına doğru. "Bu beden.
Bu amcık. Sonsuza kadar benim."

Altımda titriyor, bacaklarını belime doluyor.

"Bana ne yapmak istediğini göster," diye fısıldıyor. "Bunun için hazırım."

Yavaşça çekiyorum ve tekrar içeri kayıyorum, küçük dar amcığı etrafımda kenetleniyor. Çok iyi hissettiriyor. Başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

İlk başta vuruşlarımı yavaş tutuyorum, ancak ritmi artırmam çok uzun sürmüyor, ona horozumun derin, sabit itişlerini verene kadar hız ve g arttırıyorum. Hoşuna gidiyor. Kalçalarını içime doğru itmesinden, her sert hamleyi karşılamasından anlayabiliyorum. Tırnakları sırtımı kazıyor. İnlemeleri tüylerimi ürpertiyor.

Onu daha sert ve daha hızlı sikerken "*Evet*," diye pantolonunu indiriyor. "*Oh, evet...*"

Boynunu, göğüslerini, çenesini, ulaşabildiğim her yeri öpüyorum. Ellerimi onun seksi saçlarına gömüyorum ve kulağına müstehcen şeyler fısıldıyorum.

"Senin daracık amcığın benim sikim için yaratılmış," diye homurdanıyorum. "Sanki hayatın boyunca bu koca siki beklemişsin gibi sıırılsıklam olmuşsun."

İnlemeleri yükselmeye başladığında, bacaklarını omuzlarıma kaldırıyorum ve onu daha da derinden beceriyorum, onu ağlatan hassas noktalara vuruyorum.

Sikim G noktasına çarptığında nefesi kesiliyor, tırnakları omuzlarıma batıyor.

"*Evet*," diye bağııyor. "Tam *orada*. Tam oraya."

Kalçalarını kavriyorum ve benim ağırlığımla tüm vücudunun yatağa gömülmesini izliyorum. Kalçalarımın acımasız ritmiyle yatak başlığı duvara çarpmaya başlıyor ama umurumda değil. Bu hızla gidersek alçıpanı kırıp yan odaya geçebiliriz.

Gözlerimi bağlandığımız yere indiriyorum, büyük aletimin onun sıcak küçük amına girip çıkmasını izliyorum. Şaftım onun bakire kremiyle kaplanmış. Başka tarafa bakamıyorum.

Ta ki o düşünce aklıma gelene kadar.

Onu yetiştir.

Onun rahmini tohumlarımla doldurmak istiyorum. Onu ~~her~~ benim yapmak istiyorum.

Her itişte zıplayan göğüslerini izliyorum, onu hissediyorum. Kukum sikimi sağıyor ve ilkel dürtüler beni ele geçiriyor. Bu tatlı meleği çiftleştirmeliyim.

Aniden amından çekip onu ters çevirdiğimde hayal kırıklığı içinde haykırıyor. Kalçalarını yukarı çekiyorum ve hızla arkadan ona geri batıyorum.

Yastığa doğru çılgık atıyor ve geri itiyor, sanki kocaman aletimi almak için doğmuş gibi ona verdiğim her şeyi alıyor.

"*Siktir, bebeğim*," diye tıslıyorum dişlerimi sıkarak, hızlı ve sert bir şekilde içine girerken. "Kimin amcığı bu?"

"*Senin*," diye haykırıyor, vahşi ve nefessiz. "Hepsi senin, Logan. Her zaman senin oldu."

"Kesinlikle öyle."

Mükemmel kıcını tutuyorum ve daracık küçük göt deliğine bakarken onu sert ve derin bir şekilde beceriyorum. Çok baştan çıkarıcı görünüyor.

Çarşafı avuçluyor ve çığlık atıyor, yanağı şiltenin üzerinde, ağzı açık, gözleri kapalı. Kızım boşalmak üzere. Patlamaya hazır olduğunu hissedebiliyorum.

"Yap şunu," diye homurdanıyorum, onu daha hızlı ve daha sert becerirken, sert sikimi öfkeli bir hızla daracık amına sokup çıkarıyorum. "Boşal bana bebeğim. Sikime boşal."

Patladı.

İlk kez bir erkeğin sikinin üzerine boşalırken attığı çığlığı tüm şehir duyabilir. Amı beni bir yumruk gibi kavıyor, ıslak, vahşi ve nabız gibi a t ı y o r , beni de boşaltmaya çalışıyor.

O kadar iyi hissettiriyor ki kendimi tutamıyorum.

Kıcını kavıyorum -çok sert bir şekilde- derinlere itiyorum ve onun için biriktirdiğim her damla sıcak spermi boşaltarak içine bırakıyorum. Bakire amcığı sikimden gelen her sıcak darbeyi alırken beni sıkıyor ve sağıyor.

"*Oh, Logan*," diye inliyor.

Sikim içinde son bir kez nabız gibi atarken vücudum titriyor, her damla tohumumu onun olgun küçük rahmine aktarıyorum.

O yastıklara yığılıyor ve ben de yanına çöküyorum. Bir an için sadece nefes alış verişlerimizin sesi vardı-

Yırtık pırtık, kararsız, ve tamamen

Harcandı. Onun cilt Kızarmış, ateş ışığında

parlıyor ve gözleri rüyalar ve mutluluk arasında bir yere

sürükleniyormuş gibi kapanıyor. Kolumu vücudunun altından

geçirip onu göğsüme doğru çekiyorum. Buraya aitmiş gibi bana

sarıyor. Sanki o

her zaman vardır.

Sırtını okşuyorum, yavaş ve nazikçe, ikimizi de topraklıyorum.

"Sana sahibim," diye fısıldıyorum kulağına. "Her zaman yanımda olacaksın."

Eli kolumdan aşağı kayıyor ve göğsüme doğru gülümsediğini hissedebiliyorum.

"Biliyorum."

Bu sadece seks değildi. Sıradan bir ilişkiden hayal edilebilecek en uzak şeydi.

Bu oldu *Her şeyi*. Bu oldu ruh eşleri ifade etmek aşklarını.

Şakağına bir öpücük konduruyor, minnettarlık ve sevginin bedenimin her zerresinde kabarmasına izin veriyorum.

O beni kurtardı. Gözlerimi açtı. Her şeyi değiştirdi.

Ve tüm bunlara rağmen, onun gitmesine asla izin vermeyeceğim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Amber

"Munchies," I Fısıltı olarak I Crouch
aşağı yanında mutfak adasında
küçük, tüylü bir adamla pazarlık yapıyormuşum gibi
Terörist. "Lütfen dostum. Sadece bir ısırık daha. Orada
ezdiğim hapın tadına bakmış olamazsın. Dramatik
davranıyorsun."

Sanki onu zehirlemeye çalışmışım gibi bana bakıyor - ki
sanırım onun bakış açısından öyle yaptım. Düz, ezilmiş yüzü
taş gibi soğuk.

"*Beni kandıramazsın, aptal insan,*" dediğini hayal
ediyorum.

İçimi çekip fayans zemine yığılıyorum, elimde hâlâ tiroid
ilacının küçük, zar zor bir parçasıyla aşılınmış organik ördek
ezmesi tabağı var. Willow bana bu drama kraliçesini nasıl tedavi
edeceğime dair bir kitapçık dolusu talimat verdi. Hiçbiri işe
yaramıyor. Bir kez daha nazikçe dürtmeyi deniyorum ve
Munchies dramatik bir şekilde yanımda sırt üstü yatarak karşılık
veriyor. Ne diva ama.

Geleli altı gün oldu ve Logan'la ayrılmaz bir ikili olduk. Ben
onun yatağında değilsem, o benim yatağında. Eğer onun hızlı
İtalyan arabasının yolcu koltuğunda değilsem.

Arka planda bir film çalarken onu koltuğuna oturtmak. Henüz bir filmin sonuna gelmedik. Ağzı, elleri ve büyük sert horozu Hollywood'un sunabileceği her şeyden çok daha eğlenceli.

Bu akşam işten sonra yemeğe gelecek, bu yüzden şu anda Willow'un göz korkutucu mutfağında terliyorum. Tam bir şefe göre ama ne yazık ki bu gece sadece ben varım. Bir tencere spagettiye berbat etmemek için çok uğraşıyorum.

Tavan boyunca uzanan ahşap kirişlere bakarken kendi kendime "Bunu yapabilirim" diye fısıldıyorum.

Munchies kaşlarını çatarak bana '*Hayır, yapamazsın*' der gibi bakıyor. *Sen* gerçekten *yapamam*. '

Sadece üç malzeme ve kaynar su. Ama erişteleri yeterince hızlı süzmedim ve biraz ıslak görünüyorlar. Ayrıca, sos beni sinirlendirecek şekilde keskin kokuyor.

"Dostum," diyorum kediye dönerek. "Hapını alacak mısın, almayacak mısın?"

Hâlâ bu konu hakkında konuşuyor olmam onu kişisel olarak rahatsız ediyormuş gibi kuyruğunu sallıyor.

"Peki, her neyse," diyorum ayağa kalkıp tenceredeki yapışkan canavara tekrar bakarken, her nasılsa daha da kötü görüldüğü için yüzümü buruşturuyorum. "Tiroidin patlasın. Bakalım umurumda olacak mı?"

Munchies sanki dünyaya bir iyilik yapıyormuş gibi yavaşça ayağa kalkıyor ve ben nefesimi tutarak izlerken organik ördek ezmesini yemeye başlıyor.

"*Evet!*" Hapı gerçekten yediğinde fısıldıyorum. Acının tadını almış olmalı çünkü ona ihanet etmişim gibi bana bakıyor.

"Bana kızma," diyorum ellerimi yıkayıp bulaşık bezine silerken. "Tiroidini bozan ben değilim."

Benim Telefon Dings ve I kapmak o olarak hızlı olarak Logan'ın ismini ekranda görmeyi umuyordu.

Amir'den. New York'a geldiğimde edindiğim yeni Uber şoförü arkadaşım.

"Awwwww. "

Yusuf merhaba demek istiyor!

Ekte mavi bir battaniyeye sevgiyle sarılmış bir erkek bebeğin sevimli bir fotoğrafı var.

Kıymetli bebeğe bakarken içimde bir şeyler değişiyor.

Bunu istediğimi fark ettim.

Ve hayatımda ilk kez buna sahip olabileceğime gerçekten inanıyorum.

Bir aile. Gerçek bir aile.

Hayatımda Logan gibi istikrarlı bir varlık varken, bunu yapabileceğime inanıyorum. Her şeyi yapabilirim.

Tezgâha yaslanıyorum, kendi bebeğimin olduğunu hayal ediyorum ve yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Gözlerim sulanıyor.

Logan kalmamı isteyip duruyor. Bensiz yaşayamayacağını söyleyip duruyor.

Ve merak etmeye başladım... Onsuz yaşayabilir miyim?

Kendimi Vermont'a dönerken hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Artık evim gibi gelmiyor. Daha önce keyif aldığım hayat sanki bir ömür önce yaşanmış gibi geliyor. Kasvetli, sıkıcı ve gri geliyor.

O hayattan mutlu olduğuma inanamıyorum. Şimdi çok küçük geliyor.

Logan her şeyi değiştirdi. O renk,

sıcaklık ve *olasılık* demek. O

heyecan. O her şey.

Amir'e bir tebrik mesajı gönderiyorum ve gönder tuşuna bastıktan hemen sonra telefonum tekrar çalıyor.

Bu sefer, o.

On dakika içinde orada olacağım. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Metni yaklaşık yirmi kez tekrar okurken gülümsüyorum.

O içeri girene kadar dairenin etrafında dolanıyorum, özel dikim takım elbisesi içinde erkeksi bir mükemmellik gibi görünüyor.

Şimdi, *buna* alışabilirim.

Bana doğru yürürken kalbim çarpıyor, koyu lacivert takım elbisesi içinde 1.80 boyunda, geniş omuzlu, alfa erkeğinin şekerli iyiliği. Kravatını gevşetmiş -ki bu beni her zaman etkilemiştir- ve üst düğmesini açmış.

Onun için çok doğal görünen ama bana çok erotik gelen bir hareketle ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine örterken gözlerimi kırpamıyorum.

Kollarını kalın kaslı kollarına doğru yavaşça kıvrırken o seksi kara gözler beni buluyor.

Mama Mia.

"Seni özledim." Bu derin ses doğrudan kalçalarımın arasına kayıyor ve amımı karıncalandırıyor.

"Seni bu sabah gördüm," diyorum gülümsememi bastırarak. "Bu yeterli değildi. Sana asla doyamıyorum."

Sosumdan daha çok yanan yanaklarımı görmemesi için lavaboya dönmek zorunda kalıyorum.

Arkamdan yaklaşıyor, kocaman sahiplenici kollarını belime doluyor ve yüzünü boynuma gömüp kokumu içine çekiyor. Sıcak bir tavadaki tereyağı gibi eriyorum.

"Mmmmm," diye mırıldanıyor tencereye bakmadan önce. "Ne pişiriyorsun?"

Gülüyorum. "Dağınıklık."

"Lezzetli olacağına eminim."

Çok tatlı biri ama korkunç bir yalancı.

"Munchies'i suçluyorum," diyorum kollarında dönüp o sevgi dolu kahverengi gözlerine bakarken. "Gölgelerde cinayetini planlayan bir kedi varken yemek yapmaya odaklanmak zor."

Gülüyor ve sonra bana bütün gün arzuladığım şeyi veriyor; yumuşak, tutkulu bir öpücük. O lezzetli dudaklar çekildiğinde sırılsıklam olmuşum.

Vıcık vıcık erişteleri gübreye atıp tekrar deniyorum ama tamamen farklı bir şey pişirmeye başlamadan önce onları ancak tencereye koyabiliyorum.

Logan'ın el fırçalar benim Göt, I yalın içine
Onu, ve aniden soba bu odadaki en önemsiz şey oldu.
Biz hamle üzerinde her biri Diğer, Öpüşmek ve
kapma spatulaları ve makarna kutularını deviriyor.
Munchies, metal teneke masaya çarptığında çığlık atarak
odadan kaçır.

Zemin.

Ben ocağı kapatmayı hatırlayamadan Logan tişörtümü çıkardı. Boynumu öperken ve o büyük, mükemmel elleriyle göğüslerime masaj yaparken uzanıp kapatıyorum.

Erişteler vıcık vıcık olacak.

Tekrar.

Siktir et, bir şeyler sipariş ederiz.

Vıcık vıcık eriştelerden bahsetmişken... Bu erişte *öyle değil*.

Logan'ın siki taş gibi sert, kalçama bastırıyor ve nefesimi kesiyor. Daha sert bastırdıkça ağzım sulanıyor...

O beni kendi pantolonumdan çıkarmaya çalışırken ben de onun pantolonundan çıkarmak için uğraşıyorum.

Mutfaktan çıkamıyoruz.

İkimiz de pantolonlarımızı ve gömleklerimizi çıkarıyoruz ama iç çamaşırlarımızı çıkarmadan önce beni sanki ağırlıksızmışım gibi adanın üzerine kaldırıyor. Açılmış kalçalarımın arasına girdiğinde amım sızlıyor, o kaya gibi sert siki dar gri boxer külotunu bir çadır gibi ayakta tutuyor. Elleri her yerde. Benimkiler de öyle.

Birbirimize açmışız gibi öpüşüyoruz. Sanki ayrı kaldığımız sekiz saat, ömür boyu sürecektir bir özlemmiş gibi.

Yere bir şey düşüyor; tahta bir kaşık ya da koca bir fesleğen bitkisi olabilir, ama durup kontrol etmiyorum. I

Yapamam. Bu çok iyi hissettiriyor.

İç çamaşırlarımız yerdeki mutfak aletlerine katılıyor ve granit tezgahın üzerinde vahşi, hızlı, *aç* seks yapıyoruz.

Sonunda her yere dökülmüş kuru spagetti erişttesi ve saçım da doğranmış fesleğen var ve hayatımda hiç bu kadar tamamen yutulmuş ve tatmin olmuş hissetmemiştim.

Topallayan bedenimi adadan kaldırıyor ve beni yere yatırıp kucaklıyor, ikimiz de nefes nefese kalmışız ve terden sırılsıklam olmuşuz.

Şehir arkamızda parlarken şakağımı öpüyor ve saçlarımı okşuyor.

"Beni bırakma," diyor sessizce, sesi şehvetten daha derin bir şeyle sertleşiyor. "Kal. Lütfen kal."

Sevgi dolu kahverengi gözlerine bakıyorum ve kırılganlık ve ihtiyaçtan başka bir şey görmüyorum. Bu beni ona biraz daha aşık ediyor.

Tam cevap verecektim ki Munchies sözümüzü kesti. Düz tüylü yüzünde tam bir küçümseme ifadesiyle kasıla kasıla yanımıza geliyor.

"*Anlatıyorum*," diyor gibi görünüyor.

"Munchies, Logan'la tanış," diyorum hayatımdaki iki erkeği birbirlerine takdim ederken.

Munchies kasıla kasıla gelir ve evin patronunun kim olduğunu göstermek için Logan'ın koluna hızlıca bir şaplak atar.

Drama kraliçesi bir tıslamayla dönüp koridorda kasıla kasıla ilerlerken ikimiz de gülüyoruz.

Logan'ın gürleyen kahkahası içimde titreşirken her şey gerçek olamayacak kadar güzel geliyor.

Bunu nasıl bırakabilirim?

Buna nasıl hayır

diyebilirim?

Diyebileceğimi

sanmıyorum.

Belki kalırım.

Belki de bu muhteşem şehirde, bu adamın sıcak ve rahatlatıcı kollarında olmak benim kaderimdir.

Kesinlikle öyle hissettiriyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Amber

Logan'ın ofisine giriyor, maun masasının önünde bir sandalye çekerken kalçalarımı baştan çıkarıcı bir şekilde sallıyorum. Otururken tek kelime etmeden ona baktım ve ve sırtımı düz tutuyorum.

Kâğıtlarından başını kaldırıyor ve göğüslerimin dışarı fırladığını görünce küçük bir inilti çıkarıyor.

"Bu kadar kısa sürede beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim Bay Strickland," diyorum gırtlaktan gelen bir sesle, ellerimi kucağımda b i r l e ş t i r e r e k . "Yeni ~~skateriniz~~ olmakla çok ilgileniyorum, ancak beni istediğiniz *herhangi bir pozisyona* yerleşebilirim."

Koyu renk gözleri açlıkla bana bakıyor.

"*Sıkı* çalışmayı severim," diyorum dudaklarımı baştan çıkarıcı bir şekilde yalayarak. "Aslında, sen beni olabildiğince sıkı çalıştırırken masanda olmak kadar beni memnun edecek başka bir şey olamaz."

Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor, gözlerini kaldırıyor, karanlık ve yavaş bir şekilde vücudumda gezdiriyor, beni açıkça soyuyor.

"Peki bu rol için hangi niteliklere sahipsiniz Bayan Fletcher?"

Gözlerimi Logan'ın seksi takım elbisesinde gezdirirken sırtıyorum.

"*Dikte* konusunda harikayımdır," diyorum alt dudağımı dişleyerek. "Patronla bire bir çalışmayı tercih ederim ve talimat alma konusunda *çok iyi olduğumu* göreceksiniz."

"Peki ya çoklu görev?" diye soruyor alçak bir sesle Ses.

Elimi kalçamda gezdirerek, "Bu konuda harikayım," diyorum. "Ağzımı ve ellerimi aynı anda kullanabiliyorum."

"Bu çok işe yarayacak," diyor ateşli gözleri bacaklarıma kayarken. "O ağız ve o elleri çok sıkı çalıştıracağım."

"Tam bana göre," diyorum omuzlarımı oynatarak. "Liderlik tarzınızı *uygulamalı* olarak gösterebilir misiniz?"

Bana bakarken sırtıyor. *Uh oh*. Bu bakışı bilirim. Genellikle benim eğilmemle, terlememle ve onun adını haykırmamla biter.

Logan ayağa kalkıyor, masanın etrafında dönerken sandalyesi geriye kayıyor, ateşli gözleri bana sabitleniyor.

Koltuğumda kayıyorum, yaklaşmasını izlerken kalbim küt küt atıyor. Nefesim kesilmemiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Hesap çizelgelerinde, sayfaları yaymada ve patronumun her ihtiyacını tahmin etmede ustayım."

Tam önümde durup çenemi avuçlarken, "Altımda çalışmak için biçilmiş kaftansın gibi görünüyor," diyor. Tanrım, kalbim küt küt atıyor...

"*Uzun*, zor ve talepkar projelerle nasıl başa çıkıyorsunuz?"

Masum bir bakışla ona bakıyorum. "Patronun memnun olduğundan emin olmak için geç saate kadar kalabilirim."

İnliyor, bakışları ağızıma düşüyor. "Talimatları iyi takip eder misin?"

"Pekala." Ona biraz göğüs dekoltesi gösterecek kadar öne eğildim. "Sen atla diyorsun, ben ne kadar yükseğe diyorum. Sen külotunu çıkar diyorsun, ben külot giymediğimi söylüyorum."

Dudakları bir iniltiyi bastırıyormuş gibi seğiriyor.

"Peki senin en büyük zayıflığın ne?" diye soruyor, elini ensemden saçlarıma doğru kaydırırken sesi boğuklaşıyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Sandalyeden kalkıyorum ve elimi kırmızı kravatının üzerinde gezdiriyorum. "Uzun boylu, huysuz CEO'lar. Onlara doyamıyorum."

Aramızdaki mesafeyi bir adımda kapatıyor, "İşe alındın" diye homurdanırken eli kalçama kayıyor.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak sırtıyorum ve ağzına doğru fısıldıyorum, "Kabul ediyorum."

Yanaklarım kızarıyor ve sakın davranmaya çalışıyorum ama gerçek şu ki

-Bu adama tamamen aşığım.

Son iki haftayı birlikte geçirdik, bir günü bile kaçırmadık. Gerçek sekreteri Cassandra bana son iki haftada son on yılda olduğundan daha fazla izin aldığını söyledi. Bunu duymak hoşuma gitti.

Ama her ne kadar harika olsa da, ikimiz de bunun sona ereceğini biliyoruz. Willow ve Greg bugün dönüyor. Aslında, şu anda şehirde olabilirler.

Bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmadık ama kalmamı istediğini biliyorum.

New York'u çoktan evi gibi hissettirdi.

Kapı çalındığında dudakları benimkilerden bir nefes uzaktaydı.

"*Siktir*," diye homurdanıyor ben uzaklaşırken, yanaklarım kızarmış, amım sızlıyor. "Git başımdan."

Aceleyle kapıya gidip açarken kıkırdıyorum.

"Aman Tanrım!" Bu Willow. Yeni bronzlaşmış, uzun zamandır görmediğim kadar dinlenmiş ve tazelenmiş bir halde kapının önünde duruyordu. Üzerinde uçuşan keten bir tulum, başında güneş gözlüğü ve yüzünde şaşkın bir ifade *var*.

Kollarımı omuzlarına dolayarak üzerine atıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor kulağıma.

"Rehine durumunda falan mısınız?"

Arkama yaslanıyorum ve ona bakarken kıkırdıyorum. "Öyle bir şey değil."

Bir kez bile gözünü kırpmadı. Önce bana, sonra Logan'a, sonra da ne düşüneceğini bilemeden tekrar bana bakıyor. "Neler oluyor?"

"Logan ve ben birbirimize vurulduk" dedim. "Biz... çıkıyoruz." Ağzı düştü. "Kapa çeneni. Kapa çeneni."

"Aslında bundan daha fazlası," diyor Logan yanıma gelip kolunu belime doladığında. "Biz birbirimize aşığız."

Şaşkın bir sessizlik içinde bize bakıyor. Gözlerindeki çılgın ve şaşkın ifadeye gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Artık ağzını kapatabilirsin," diye fısıldıyorum ona.

Ağzını kapatıyor, sandalyeye doğru yürüyor ve alnını tutarak sandalyeye oturuyor. "Bir dakika. Ne oldu? Lütfen biri neler olduğunu açıklayabilir mi? *Çıkıyor musunuz?*"

Yanına oturdum, elini tuttum ve ona her şeyi anlattım. Başından beri.

"İki haftalığına uzağa gidiyorum ve tüm dünya tersine dönüyor." Logan'a dönüp gözlerini kırıştırıyor. "Mutlu görünüyorsun."

"Seni görmek güzel, Willow," diyor. "Çok rahatlamış görünüyorsun. Sana çok yaklaşıyor."

"Teşekkürler," diyor, açıkça şüphelenerek. "Hawaii harikaydı."

"İyi vakit geçirdiğine sevindim," diyor. "Yılda en az bir kez tatile çıkmalısın. Aslında-şu andan itibaren, bunu zorunlu hale getiriyorum."

Endişeli gözlerini bana diyor. "Ona ne yaptın?" diye soruyor bana nefesinin altında.

"Ona bir kez gülümsedim," diye fısıldadım. "Asla iyileşemedi." Willow bir tür romantizm yaşıyormuş gibi başını sallıyor.

com ateş rüyası. "Tamam, peki... Başka ne kaçırdım? VANTAGE resmen öldü mü?"

Logan masasına yaslanarak, "Hayır," diyor. "Ben bir çözüm buldum."

Willow ve ben aynı anda aynı şeyi söylüyoruz. "Öyle mi?"

Dikkatini bana çevirdi. "Bana bu fikri sen verdin." "Ben mi verdim?"

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Sorun Eva değil. Sadece daha az robotik olması gerekiyor. Daha insani. Daha eğlenceli."

Söğüt gözlerini kısar. "Yani, Ne? Sen istiyorum için ver onu bir makyaj?"

"I istiyorum Amber için olmak onu ses," o diyor. "Onun kişiliği. Her şeyi."

Donup kaldım. "Bekle, ciddi misin?"

Başını sallıyor. Vay canına, sanırım sahte mülakatımda düşündüğümünden daha iyiydim...

Willow zihnindeki çarklar dönerken yüzümü inceliyor. "Bu... aslında... iyi bir fikir. Bunu görebiliyorum."

"Yapabilir misin?" Bu devasa ve karmaşık şirkete anlamlı bir katkıda bulunabileceğimi düşünerek şaşırdım.

"Sanırım işe yarayacak," diyor. "Greg'e bizimle kalıp kalamayacağını sormam gerekecek-"

Logan sanki bu konu tartışmaya açık değilmiş gibi, "O benimle kalacak," diyor.

Willow bana hala inanamıyormuş gibi bakıyor.

Ama ben inanıyorum.

Logan ve ben birlikte olmak için yaratılmışız. Mükemmel uyuyoruz.

Vermont'a geri dönmeyeceğim. En azından şimdi. O olmadan olmaz.

Bu ateşli, seksi, huysuz CEO beni kabul ettiği sürece burada kalacağım.

EPILOG

Logan

Yirmi Beş Yıl Sonra...

Bir aile hafta sonu için mükemmel bir hava.

Gökyüzünde ne bir bulut ne de bir damla yağmur var. Ördekler gölün üzerinde süzülüyor, kürek çeken iki kanocuyu takip ediyor. Vermont'u seviyorum. Sadece New York'un hiç hissetmediği bir şekilde ev gibi hissettiriyor.

Son ampulün sağlam olduğundan emin olmak için arka verandadaki ip ışıklarını ayarlamayı bitiriyorum. Amber onları seviyor. Bahçeyi sihirli gibi hissettirdiklerini söylüyor. Bir evi ev gibi ya da bir anı sonsuzmuş gibi hissettiren küçük dokunuşlar konusunda hep haklı çıkmıştır.

İçeride, sabahtan beri açık olan eski şarkılar listesini mırıldanıyor, muhtemelen Pinterest'e layık bir desen için meyve dilimliyor. Tiz sesiyle söylediği şarkının kapıdan içeri süzüldüğünü duyabiliyorum ve bu beni gülümsetiyor. Hep öyle olur.

Yirmi beş yıl sonra, o hala benim hayalimdeki kız.

Onu bir erkeğin herhangi bir şeyi sevebileceğini düşündüğümünden daha çok seviyorum.

Ve hala benim olduğuna inanamıyorum.

Yıllar boyunca çok şey yaşadık ve her anına değer veriyorum. Üç çocuk, iki köpek ve Amber'ın Munchies'in yeniden vücut bulmuş hali olduğuna inandığı tüylü bir kedi. Ben soru sormam.

Şirketim çoktan kapandı. On beş yıl önce, üçüncü çocuğumuz doğduktan kısa bir süre sonra sattım. Bir imparatorluk kurmuştum ama her şeyi tüketiyordu. Yeni önceliklerim için zamanım yoktu, bu yüzden hepsini şenlik ateşleri, Cumartesi sabahı krepleri, futbol maçları ve altın ormanda sonbahar yürüyüşleri ile takas ettim.

Ama daha çok onun için.

Onun için her şeyden vazgeçerdim.

İnsanlar bana pişman olacağımı söyledi. Sıkılacağımı. Bir şirketi yönetmenin heyecanını özleyeceğimi.

Ama Amber'ı tanımıyorlar. Benim tanıdığım gibi değil. İhtiyacım olan tek heyecan o.

Bu kadın için çok minnettarım. Bana neşe, huzur, kahkaha ve sevgi, çamurlu botlar, gürültü ve sıcaklıkla dolu bir ev verdi. Ben olsam kendimi

Eastmont Center'ın 47. katında tek başıma kalp krizi geçirirdim, eğer hayatıma girip ayçiçeği sundress'iyle kaosa neden olmasaydı.

O beni kurtardı.

Ve bunu hiç unutmadım.

Paravan kapısının gıcırtısını duyuyorum ve dönüp onu dışarıda, güvertede yalınayak, omzuna atılmış bir bulaşık havlusuyla görüyorum. Saçları biraz daha uzamış, güneşten altın rengi çizgiler oluşmuş ve hâlâ gördüğüm en güzel kadın.

"Işıklar mükemmel görünüyor," diyor gülümseyerek. Aç gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. "Mükemmel görünüyorsun."

Gelip yanımda duruyor, kolumun altına giriyor, tıpkı yaptığı gibi bir bin kez bir

Bunun gibi binlerce akşam. Başının üstünü öpüyorum ve göle bakarken onu içime çekiyorum.

"Her an burada olabilirler," diyor. "Willow mesaj attı. Yine o tuhaf fasulye salatasını getirecekmiş."

Kıkırdıyorum. "Greg hala hoşlanıyormuş gibi mi yapıyor?"

"Artık kendini tamamen yalana adanmış durumda. Geri dönüşü yok."

Bahçemize son bir kez bakıyorum ve gülümsüyorum. Büyük, eğlenceli bir aile hafta sonu için hazır. Çocuklarımız Pazar gecesine kadar kalacaklar, Willow, Greg ve onların iki çocuğu da öyle. Tam bir patlama olacak.

Devasa soğutucular buz ve içeceklerle dolu, göl sıcak, yataklar hazır ve barbekü propanla dolu. Tek eksiğimiz insanlar.

Gerçi artık elim ateşli karımın üzerinde olduğu için iptal edip onu tamamen kendime saklamak istiyorum.

Onu kollarımda çeviriyorum ve mükemmel küçük ağzına bakıyorum.

"Mmmmm," diye inliyorum onu öperken.

Dünyadaki en şanslı adam ben olmalıyım.

"Hızlı bir sevişme için vaktimiz var mı sence?" diye soruyor, kalçasını ereksiyonuma doğru iterek.

"Burada mı yoksa

üst katta mı?"

"Yukarı-"

Ön kapı açıldı ve en büyük kızımız Katrina bağırdı. "Merhaba!"

İki torunumuz güverteye fırladığında sinirli bir iniltiyle başımı öne eğiyorum. "Baba! Nana!"

Etrafınız bu kadar sevgiyle çevriliyken sinirli kalmak zor. Ayrılıyoruz ve hepsini karşılıyoruz, sarılıyoruz, öpüyoruz ve çantalarını alıyoruz. Biz içeri girer girmez Willow ve Greg çocuklarıyla ve hemen göle atlayan golden retriever köpekleriyle çıkageldiler. Ortanca çocuğumuz Aaron, kolunda yeni kız arkadaşıyla çıkageldi.

Hafta sonu partisi tüm hızıyla devam ediyor ama benim gözüm hâlâ kız arkadaşımda.

Amber ve I olacak sinsi uzakta ve var o gece bitmeden önce şipşak. Her zaman yaparız.

Sirkin ortasında birbirimizle göz göze geldiğimizde bunu ona belli ediyorum.

Ona o bakışı attım.

Şunlar sevimli yanaklar floş ve o yükseltir Kaşları mesajın alındığını gösteriyor.

Willow, yaptığı fasulye salatasını göstererek onun dikkatini başka yöne çekiyor ama ben gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Amber'ıma tapıyorum.

Bana bütün bunları o verdi.

Hayatımı *gerçek* bir şeye dönüştürdü.

Yaşamaya değer bir şeye.

Ve geri kalan her anımı onu bu yüzden severek geçireceğim.

Son!

Daha fazla Amber ve Logan ister misin?

Bülten abonelerime özel **ücretsiz bonus** bölüme göz atın!
Hemen okumak için haber bültenime katılın!

Amber, Logan'ı çok ihtiyaç duyduğu Hawaii tatiline çıkmaya ikna eder.

Aloha, Bay Strickland

[Buradan Kaydolun](#)

Haber bültenime zaten üyeyseniz, gizli bağlantı için son e-postama göz atın!

OTT Bültenine Özel ÜCRETSİZ!

[Bültenime Katılın ve Okumaya Başlayın...](#)

Gelin ve özel Facebook Grubuma katılın!

[OTT Aşığı Olmak İçin Buraya Tıklayın!](#)

Olivia T. Turner'ın VIP okuyucuları için özel bir grup. Olivia ile etkileşime geçmek, en son OTT haberlerini almak, kapaklara ilk bakış, tanıtımlar, özel alıntılar, çekilişler ve daha fazlası için gelin!

Katılmak için Over The Top Alfa Erkeklerini sevmelisiniz!

BENİ TAKİP EDİN...

Olivia T. Turner'ın 100'den fazla kitabının tam listesine şu adresten ulaşabilirsiniz:

www.OliviaTTurner.com

amazon.com/author/oliviattturner

DAHA FAZLA YAŞ ARALIĞI KİTABI!

[Ülke Sıcaklığı](#)

Ağzı tam bir cennet. Bunu söyleyebilirim.

Bahse girerim şarkı söylemek o ağızla yapabileceğimiz en heyecan verici üçüncü şeydir.

[Dağlarda Kaybolmak](#)

"Burada yaşamayı seviyor musun?" diye sordum.

Bu adamın sadece bir baltayla ormana girdiğini ve kendine kocaman bir kulübe inşa ettiğini hayal ediyorum. Muhtemelen dondurucu soğuk bir şelalenin altında duş alıyor, çıplak elleriyle geyik avlıyor ve eğlenmek için boz ayılarla güreşiyor.

[Dağlarda Saklanmak](#)

Bu benim en iyi arkadaşımın kızı, kendime hatırlatmak zorundayım. Kendimden nefret ederken gözlerimi ondan ayırıyorum. Gezegende yasak olan biri varsa, o da odur.

[Alfa İçin Olgunlaştı](#)

Onun bölgesi olduğumu söyleyip duruyor. Vücudumun ona ait olduğunu.

Eşi olduğumu ve bana sahip olmak için elli iki yıl beklediğini söylüyor.

...ve artık beklemeyi bıraktı.

Ben de öyle.

Daha birçok Olivia T. Turner Yaş Aralığı romanı şu adreste bulunabilir:

www.OliviaTTurner.com

amazon.com/author/oliviattturner

Hepsi Kindle Unlimited'ta!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

